

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№8 (155)
СЕРПЕНЬ
2017 РОКУ

РОБОЧА ЗУСТРІЧ ПРАЦІВНИКІВ ВІДДІЛУ ОСВІТИ УЦХВЕ ВІДБУЛАСЯ У ЗАТОЦІ

Вже третій рік поспіль робоча зустріч освітян та їхніх сімей проходила на відпочинковій базі «Фаворит» в Одеській області — цього року з 20 по 23 червня.

Програма зустрічі була насичена практичними семінарами та робочими нарадами освітян. Зокрема ст. пресвітер Хмельницького об'єднання церков ХВЕ єпископ Ростислав Мурах провів семінари на теми: «Що ти бачиш?», «Як нагодувати свої 5000 людей?», «Церква та виклики сучасності», а керівник відділу освіти УЦХВЕ Віктор Вознюк — семінар на тему «Батьківство».

Під час одного з вечірніх богослужінь секретар відділу освіти УЦХВЕ Богдан Галюк попередньо презентував збірку оповідань «Гіркі сливи» — результат першого Літературного конкурсу ім. Джона Буняна.

Після богослужінь відбувалися робочі наради освітян. Керівник робочої групи проекту «Церковне навчання (рівень А)» Ігор Капустін відвідував за два перші етапи виконаної роботи.

Знову обговорювалося питання підручника з робочою назвою «Учнівство, наставництво, передача досвіду».

Адміністратор відділу освіти УЦХВЕ Василь Попудник подав інформацію про роботу комітету богословської освіти, який працює над стандартизацією освітніх дисциплін.

Віктор Вознюк нагадав про важливість проекту «Посібник для вчителя», над яким вже працює відділ освіти нашого братства.

Декан магістерської програми Львівської богословської семінарії Ярослав Федан запросив до участі в Першій всеукраїнській науково-практичній конференції «Сучасна богословська думка», яка відбудеться 25 листопада 2017 року у Львові.

Ректор Тернопільської біблійної семінарії Віталій Варениця поінформував присутніх про роботу над підручником «Дошлюбне консультування».

Атмосфера заходу, як і завжди, була доброзичливою, багатою на спілкування, усмішки та спільні фото на пам'ять.

Прес-служба відділу освіти УЦХВЕ.

СТАРШІ ПРЕСВІТЕРИ І ЄПІСКОПИ АПРОБУЮТЬ НОВУ НАВЧАЛЬНУ ПРОГРАМУ ДЛЯ МІСІОНЕРІВ

У незвичний спосіб співробітники відділу освіти УЦХВЕ вирішили презентувати новий навчальний проект братства з підготовки координаторів за Програмою заснування нових церков.

На базі Євангельської теологічної семінарії (м. Київ), де проходитиме навчання місіонерів, вони проведуть пілотний скорочений курс підготовки спеціально для старших пресвітерів та єпископів братства. Тож наступне засідання комітету УЦХВЕ, яке заплановано на 14-16 вересня 2017 р., пройде на Гололівській, 57, де розташована семінарія.

Як розповів завідувач відділу освіти Віктор Вознюк, мета нової програми спрямована на оснащення додатковими знаннями місіонерів, які вже мають теологічну освіту. «Це своєрідні курси підвищення кваліфікації для координаторів служіння. Триватиме навчання три-чотири тижні і включатиме цілу низку дисциплін. Зокрема таких, як місіологія, соціологічний аналіз місцевості, методи відкриття нових церков, мистецтво спілкування,

праця з органами влади, написання листів і проектів. А також створення команди, структура місіонерських центрів, юридична грамотність, правильний піар, євангелізація у соцмережах, робота з комп'ютерними програмами, фінансова грамотність», — пояснює Віктор Володимирович.

Функції і можливості підготовленого координатора із заснування нових церков будуть дещо ширші, ніж у звичайного керівника місіонерської точки. Зокрема, він матиме можливість самостійно набирати собі команду (раніше здебільшого брали кадри, які надсилали місіонерські школи). Крім того, координатори працюватимуть через новостворені координаційні центри на базі підрозділів місіонерського відділу братства. Це дасть змогу краще моніторити ситуацію у сфері відкриття нових церков та мати ще одну платформу для спілкування і обміну досвідом.

«В ідеалі на кожній місіонерській точці має бути свій підготовлений координатор. Але на початковому етапі ми хотіли би підготувати такі кадри для кожної області», — коментує Віктор Вознюк. За його словами, нині ще триває робота із формування викладацького колективу та вирішуються інші організаційні питання.

МАЛИНФЕСТ-2017:

як молодь УЦХВЕ відзначили ювілей наймасштабнішого молодіжного з'їзду в Україні

Бути щирим у стосунках, вірним покликанню, мудрим у прийнятті доленосних рішень і не боятися поразок — це лише короткий перелік духовних настанов, які прозвучали для молоді Української Церкви Християн Віри Євангельської (УЦХВЕ) під час XX ювілейного фестивалю Малинфест-2017.

Цього року наметове містечко у таборі «Юність» поблизу міста Малина, що на Житомирщині, з 5 по 13 липня об'єднало близько п'яти тисяч учасників — переважно молодь з України, а також із Білорусі, Польщі, США, Росії, Естонії, Нідерландів, Німеччини та Південної Кореї.

«Перемініться відновою вашого розуму» — це біблійне гасло ювілейного фестивалю приурочене до відзначення 500-річчя Реформації. У програмі були богослужіння, навчальні лекції, дискусії,

тематичні секції, круглі столи, тренінги, майстер-класи, а також творчі та спортивні заходи. Під час фестивалю представники соціальних, благодійних, місійних проектів та організацій, які діють в Церкві, ділилися своїм досвідом у втіленні ідей. Цього року фестиваль поповнився новим служінням — група молоді із Львівщини організувала сурдопереклад для нечуючих людей.

Серед поважних гостей фестивалю — надзвичайний та повноважний посол Південної Кореї в Україні Лі Янг Гу, пастор з Німеччини Лео Франк, місіонер-євангеліст Ноллан Еміль Віндохольц, національний директор Служіння для студентів (США) Мартін Скотт, директор Східноєвропейського лідерського форуму Ярослав Лукасик, відповідальний за відділ освіти УЦХВЕ Віктор Вознюк, пастор-євангеліст Ростислав Мурах, служителі з християнської місії «Голос надії» тощо.

За словами надзвичайного та повноважного посла Південної Кореї Лі Янга Гу, Україна та Корея мають спільні завдання та виклики, подолати які можна

лише зміцнюючись у вірі. «В Україні чудові, щирі християни. Вірю, що Господь прославить Корею та Україну у різних сферах, а через них — і весь континент. Цей фестиваль має велику історію, і це додає впевненості його учасникам. Бажаю вам і надалі зміцнятися у вірі», — зазначив він.

Національний директор служіння для студентів Мартін Скотт розповів про євангелізацію у студентських містечках Америки: «Іноді треба ризикувати, щоб служити в кемпусі, не боятися молитися за інших. Нині ми засновуємо студентські служіння у Пакистані і Киргизстані. Для цього найперш треба мати відвагу — здатність встояти, навіть коли є страх, відчувати поклик від Бога, сповнитися Його силою через молитву і навчання. Вірю, що скоро відбудеться велике пробудження серед студентів у всьому світі. Бог вживає молодих людей для поширення Слова Божого. Студенти України, чи готові ви сказати: Ось я, вживай мене?».

ст. 4

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР ГОТОВИЙ СПІВПРАЦЮВАТИ З РАДОЮ ЦЕРКОВ НА РЕГУЛЯРНІЙ ОСНОВІ

Державна влада відкрита до діалогу з церквами та готова сприяти діяльності релігійних організацій. Про це сказав Прем'єр-міністр Володимир Гройсман під час зустрічі з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«Дорога до храму має бути вільна, і ми, як державна влада, готові сприяти, щоб ви спокійно служили і зміцнювали нашу державу духовно», – наголосив голова Уряду. Уряд України вдячний представникам духовенства за підтримку у проведенні необхідних країні реформ і готовий до співпраці заради того, щоб зміцнювати Україну, додав Прем'єр-міністр. «Хотів би подякувати Раді Церков за те, що ви підтримуєте необхідність проведення змін. Сьогодні завдання Уряду, моїх колег полягає у тому, щоб пропонувати суспільству рішення, що дадуть можливість забезпечити стан справ, який ми заслуговуємо», – зазначив Глава Уряду.

Прем'єр-міністр розповів представникам духовенства про порядок денний реформ Уряду, серед яких – земельна, пенсійна реформа, приватизація, реформи освіти та охорони здоров'я, і принагідно подякував Раді Церков за розгляд і підтримку медичної реформи.

Церкви і релігійні організації роблять безцінний внесок у життя країни, її духовне збагачення і підтримку, зазначив Володимир Гройсман, та закликав до єдності заради проведення потрібних змін у країні.

У свою чергу члени Всеукраїнської Ради Церков

і релігійних організацій звернули увагу Прем'єр-міністра на низку важливих соціальних проблем та актуальних питань державно-конфесійних відносин. Головуючий у ВРЦіРО, голова Духовного управління мусульман України шейх Ахмед Тамім передав голові Уряду звернення Ради Церков під час засідання.

У зверненні Рада Церков заявила про прагнення сприяти утвердженню України як суверенної, цілісної, соціально справедливої, демократичної, правової держави.

«Ми підтримуємо ваші зусилля проводити в Україні реформи на користь держави, українського народу. Те, що є спротив з боку корупціонерів, тих, хто займається злочинністю, свідчить, що ми на правильному шляху, а ті, хто отримують від реформ користь, не будуть противитися. Ми з вами – з Урядом, нашою владою, державою, армією. Можете розраховувати на підтримку церков, тому що ми захищаємо українську державу, український народ і українське майбутнє», – сказав патріарх Філарет, предстоятель УПЦ Київського патріархату.

Релігійні діячі рекомендували главі Кабміну вжити заходів для утвердження в суспільстві сімейних та інших моральних цінностей, зокрема підвищити рівень державної сімейної політики. А також наголосили на важливості налагодження постійного діалогу між Урядом та ВРЦіРО. Зокрема, релігійні діячі запропонували відновити роботу Комісії з питань забезпечення реалізації прав релігійних організацій, утвореної при Кабінеті Міністрів України ще у 2008 році. Зі свого боку Прем'єр-міністр Володимир Гройсман висловив готовність до проведення зустрічей із представниками Ради Церков на регулярній основі.

ПУСТИНЯ ХРИСТИЯНСТВА. Виклик Церкви ХХІ століття

Абсолютно можливо любити Бога всім серцем і навіть регулярно служити Йому і при цьому не мати Його розуму (ведення, поради) в багатьох найкритичніших питаннях. Можна любити Його і все ж не знати Його. Тому так багато в наших церквах сьогодні проблем у повсякденних питаннях, світських і духовних.

Рей Макколі, пастор 48-тисячної церкви в Південній Африці, в одному інтерв'ю розповідав, що расова дискримінація настільки вкорінилася в культурі цієї країни, що впливала навіть на церкву. І в нього, особливо в перші дні служіння, були серйозні проблеми. Тому що багато членів церкви залишалися расистами. Вони могли приходити в церкву, брати участь у неймовірному служінні в силі Святого Духа, але, виходячи за двері, вони все ще залишалися расистами.

Недільні зібрання і навіть спеціальні заходи і конференції, звичайно ж, можуть надихати і посилити мотивацію, вони здатні привести людину до точки прийняття рішення і тому мають високу цінність в житті віруючого і в житті церкви. Але навчити людей будувати своє життя в Христі, покладаючись на фундаментальні істини, самі вони не здатні.

Це означає, що неважливо, як ви почуваетесь кожної неділі, коли виходите з церкви, не важливо, наскільки сильною була проповідь, якими неймовірними були прославлення і поклоніння. Уся суєта життя відбувається з понеділка до суботи. І багато людей духовно голодують в цей час, хоча щонеділі виходять із зібрання з відчуттям «повного живота».

Одного разу я побував на справді великому заході в Денвері, Колорадо, – там було понад 500 тисяч людей, здебільшого підлітків. Конференція під відкритим небом тривала протягом всього тижня. А в п'ятницю того тижня вони вирушили в похід, щоб провести підсумкове

зібрання. Це була дивовижна ідея. Але те, що сталося, я ніколи не забуду. Спекла посилювалася так швидко, що підлітки почали падати на землю, мов мухи. Це була катастрофа, довелося викликати національну гвардію. Наступні дві години я підбирав підлітків і на руках відносив їх в медичні намети. Чимало учасників походу відправили в місцеву лікарню.

Я уважно спостерігав за новинами, щоб бачити, як це буде відображено. І пояснення було дуже розумне. Увесь тиждень діти харчувалися не дуже свіжою їжею, пили газовану воду, а до того їм довелося здолати довгу дорогу в спекотному Колорадо, і все це призвело до зневоднення. Діти почувалися ситими і не відчували спраги, але їх тіла не вистачало поживних речовин, необхідних для життя в спеку. Сьогодні надто багато віруючих живуть на «дієті», яка не підтримує життя в спеку, якщо щось не змінити.

Центр дослідження Барна (це група фахівців, мета яких – сприяти християнським бізнесменам, які твердо вирішили керуватися християнськими принципами у веденні бізнесу) протягом тривалого часу проводив опитування. І вони знову й знову засвідчують, що багато переконань і цінностей світу цього – скажімо, з таких питань, як громадянський шлюб, азартні ігри, перелюб, гомосексуалізм, аборт, порнографія, лихослів'я тощо, проникли до церкви.

Як таке може бути? Як людина може стояти з піднятим до Бога руками, звертаючись до Нього в любові і поклонінні, і все ж думати і діяти так, як цей світ? Це можливо, тому що саме лише рішення йти за Христом не наділяє надприродною мудрістю, розкритою в Божому Слові. Досягнення мудрості вимагає зусиль. Надто багато християн хочуть відносин з Господом, нічого не роблячи для цього. А будь-які хороші відносини вимагають зусиль. Все просто.

Я вірю, що в церкві сьогодні багато щирих християн, які люблять Господа свого всім серцем і всією душею, але не всім розумом. Деякі – через необізнаність (вони просто не знають, що саме Бог говорить про те чи інше), а деякі – через навмисний бунт (вони просто хочуть бути самі хазяїнами свого життя). А причина виникнення цієї проблеми лежить біля ніг церкви, яка не навчає рядових членів громади. Надто часто ми «служимо» їм сильними служіннями, після яких вони вирушають на свої життєві дороги, почувачись краще, але не змінивши у способі мислення і в розумінні Божого Слова і Його доріг.

Якийсь час церкви можуть функціонувати і навіть процвітати, примножуючись, без наявності акценту на Слово Боже як головну основу. Але так довго тривати не може. Людський розум ніколи не буде думати критеріями Божого мислення без перемін розуму. Для таких перемін насамперед потрібно покоритися владі Божого Слова і Його волі.

Наша любов до Ісуса вимірюється не нашими ділами, нашим поклонінням і служінням. Ні, ця любов перевіряється у світлі Євангелія: «Що зветься ви Мене: «Господи, Господи», та не робите того, що Я говорю?».

І знову: «А що ми пізнали Його, пізнаємо це з того, коли заповіді Його додержуємо. Хто говорить: «Пізнав я Його», але не додержує Його заповіді, той неправдовець, і немає в нім правди!» (1 Ів. 2:3-4).

Р. Р.

СЛОВОМ ЧИ ДІЛОМ?

«Проповідуйте Євангеліє, а якщо потрібно, використовуйте слова». Цей відомий вислів приписується святому Франциску Асизькому, і його любила повторювати Мати Тереза. Але чи є в ньому сенс?

Як два лева у ножиць, так діла й слова – вони не ефективні одне без одного. Вони повинні працювати разом, у гармонії, як дві невід'ємні частини одного інструмента. Хтось може бути дуже вражений вашими діями, але саме лише враження не допоможе їм в кінцевому підсумку. Так само й наші слова звучать пустим дзвоном лицемірства, якщо наші діла не підтверджують істини слів, які ми вимовляємо.

Бог виражає Свою відразу до слів, не підтверджених ділами, дуже ясно. Ось як Він відзивається на супердуховність ізраїльтян, коли вони ігнорують страждання бідних і пригноблених: «Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його: розв'язати кайдани безбожності, пута ярма розв'язати й пустити на волю утиснених, і всяке ярмо розірвати? Чи ж не це – щоб владати голодному хліба свого, а вбогих бурлаків до дому впровадити? Щоб, як побачиш нагого, – вкрити його, і не сховатися від свого рідного?» (Іс. 58:6-7).

Люди спостерігають за нами і пізнають через наші діла, що ж це означає – йти за Ісусом. Говоримо ми при цьому щось чи ні – вони неодмінно будуть робити висновки на підставі того, що бачать. Апостол Павло стверджує, що ми – лист, написаний Святим Духом, щоб інші «читали», бачачи наше життя віри (2 Кор. 3:2-3).

Таку ж заяву робить Яків, брат Ісуса, загострюючи увагу на необхідності провадити життя віри і на словах, і на ділі.

«Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра?

Коли ж брат чи сестра будуть нагі і позбавлені денного покриву, а хто-небудь із вас до них скаже: «Ідіть з миром, грійтесь та їжте», та не дасть їм потрібного тілу, – що ж то допоможе? Так само й віра, коли діл не має, – мертва в собі» (Як. 2:14-17).

Він стверджує, що просто вірити в те, що Ісус – Месія, не має значення (навіть демони знають цю істину!), а потім виділяє героїв віри, які втілюють свою віру в дію, – Авраама і Рахав. Віра повинна бути живою, інакше вона мертва і марна.

Бог – Батько сиріт, Захисник бідних і вдів. І ми повинні прагнути відображати Його щедре серце своїм способом життя. Якщо ми хочемо йти за Ісусом, радикальна щедрість і турбота про бідних – частина цієї дороги.

Прповідь без слів?

Але якщо наше життя свідчить про все, то чому важливі слова?

Якщо люди можуть бачити, як ми ділаємо Ісуса, якщо ми насправді «лист

Духа Святого», то чи такі важливі наші слова?

Так! Слова мають величезне значення, оскільки є невід'ємною частиною творення. Фактично, словами Бог створив світ і все живе. Бог не створював всесвіт силою Своєї думки. По суті, можливість говорити Бог дав тільки людям. Сам Бог говорить, що ми створені за Його образом, Він розділив з нами скарб, за допомогою якого ми будемо стосунки – один з одним і з Богом.

Ісус не був якимсь мовчазним прикладом – мовляв, просто дивіться на Мене і робіть, як Я. Він багато говорив. І своїми діями демонстрував кожне сказане слово. Кожне Його слово було правдою і заслуговувало довіри. У 15-му розділі Євангелія від Івана Він пояснює в молитві до Отця, що Його слова очищують нас і що ми повинні жити, перебуваючи в цих словах. Лише таке життя має силу, тому що Слово живе й діяльне. Більше того, Іван називає Ісуса «Словом» (Ів. 1:1).

Читаючи книгу мудрості в сконцентрованому вигляді – книгу Приповістей, ми знову й знову

бачимо, наскільки багато сили в словах прокляття й благословення.

Біблія не раз говорить про важливість проповіді і слухання Євангелія: «Але як покличуть Того, в Кого не вірували? А як увіркують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника? І як будуть проповідувати, коли не будуть послані? Як написано: «Які гарні ноги благовісників миру, благовісників добра». Але не всі послухали Євангелія. Бо Ісая каже: «Господи, хто повірив тому, що почув був від нас?» Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:14-17).

І що це за Євангеліє, що за Добра Новина? Що саме ми повинні говорити?

Ми повинні зосередитися на тому, що вчинив Ісус на Голгофі, що було досягнуто Його смертю і воскресінням. Апостол Павло підсумовує це таким чином: «... Христос був умер ради наших гріхів за Писанням, і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес за Писанням» (1 Кор. 15:3-4).

Воскресіння Ісуса – історичний факт, і Павло закликає нас жити у світлі цієї славної перемоги. Це і є Добра Новина! Нині в нас є свобода і прощення! Нам відкритий вільний доступ до Отця, і всі наші гріхи оплачені.

Це дивовижно. Чудова благодать. Ця велика перемога над гріхом і смертю була передбачена в Писанні, тому Павло підкреслює двічі, що слова, висловлені і записані пророками, натхнені від Бога.

Але це не означає, що ми повинні всього-на-всього погодитися з правдою цих слів. Ми повинні відкинути гріх та егоїзм і жити, служачи Богові і людям навколо. Павло закінчує згаданий розділ вмовлянням: «Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачуйтесь завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!» (1 Кор. 15:58).

oneforisrael.org.

Йоганнес Раймер: ДОЗВОЛЬТЕ ЦЕРКВІ БУТИ ЦЕРКВОЮ

Йоганнес Раймер – професор місіології, проповідник і місіонер, автор багатьох книг з сімейної тематики і душеопіки. На початку липня він мав лекції у Школі консультування «Відновлення цілісності», став гостем Клубу LIFE, а також зустрівся з журналістом Асоціації «Еммануїл» для інтерв'ю. Він охоче погодився відповісти на запитання, які в церквах не часто задають. Пропонуємо вашій увазі інтерв'ю з Йоганнесом Раймером.

– Серед християн дуже популярні ваші книги і проповіді про шлюб і сім'ю. Зокрема цикл «Одружився – і не помер». Що ви порадите пасторам, які хочуть, щоби в церквах утворювалися міцні християнські сім'ї? І як потрібно працювати з молоддю в цьому напрямі?

– Я раджу пасторам турбуватися про свої сім'ї. Коли в пастора нема благословенного сімейного життя, тоді нема й душеопіки. Неможливо бути душеопікуном, не маючи власного досвіду. Основна маса пасторів не знайома з біблійними основами сімейного життя – лише в загальних фразах. Я порадив би їм бути максимально чесними – задаватися питаннями діловими, а не загальними.

– На які три обов'язкові запитання повинні дати відповідь вам як душеопікуну ті, хто готується до шлюбу?

– Я завжди запитую наречених: які ваші покликання і духовні дари і в чому полягає місія вашого життя? Вони зазвичай відповідають, що це не стосується діла. Але необхідно жити спільним життям і при цьому мати два різні місіонерські напрями. Ми об'єднуємо два завдання, два життя, дві долі, дві біографії. І щоб з'єднати, треба знати себе і, можливо, віддати себе в руки партнера. Коли ми не віддаємо, а хочемо все взяти – це не любов, це егоїзм.

Друге запитання – що ти любиш у своєму партнері? Волосся, ніс, сміх, очі, стиль?.. Що? Якщо відповіді саме такі, значить, ви ще не готові до сімейного життя. Треба любити особистість, а не зовнішність. Закохуючись у зовнішність, ми втрачаємо відносини.

І третє запитання – яка спільна мета керує вами? Скажімо, через 20 років де ви будете, куди ви рухаєтесь?

Дошлюбне душеопікування триває не день, не два, і навіть не тиждень.

Найбільша проблема наших пасторів в тому, що вони бояться цих запитань. Рідко яка пара в наш час не мала дошлюбних статевих стосунків. Але мало хто називає речі своїми іменами... Не повинно бути секретів, не можна приноси́ти в сімейне життя тін. Рано чи пізно іржа незвучених проблем проявиться.

– Як створити щасливу сім'ю, якщо вже є рани від минулих відносин або травмуючий психосоціальний або сексуальний досвід?

– Треба працювати з цими ранами. Якщо з розмови зрозуміло, що людина хвора, я допоможу їй видужати. Їй потрібна терапія ще до весілля. Якщо нема терапії – вона виплесне своє минуле в нових відносинах. Коли людина трансформувала свої рани – у неї появляється шанс почати все з початку.

– Чий обов'язок проводити таку роботу: пастора, сімейного консультанта, психолога?

– Проблема в тому, що ми назвали християнського церковного менеджера пастором. Згідно з Біблією пастор – це душеопікун, той, хто занепокоєний своєю паствою. Коли пастор – менеджер церкви, він за все відповідає: буде молитовний дім, займається фінансами. І він не здатний займатися душеопікунством. І тоді потрібно шукати душеопікуна.

– Як реагувати священнослужителям і членам церкви на людей, які признаються в гомосексуальному досвіді? Чи потрібна стратегія роботи з такими людьми?

– Обов'язково. Гомосексуалізм – це девіація, тобто відхилення від того, що створив Бог. Тобто – гріх. Бог створив нас для гетеросексуального життя. Зранена душа, неправильні життєві орієнтири могли стати причиною відхилення. Церква повинна їм допомогти, інакше гомосексуалізм візьметься за Церкву. В Європі все поставлено з ніг на голову, тому що Церква боїться їх як вогню. Але якщо ми боїмося грішника – ми не можемо допомогти йому. Церква повинна зайнятися цим питанням.

– Як ставитися до людей, що переживають сексуальне насильство, як реагувати, як втішати?

– Написано: «... Плачте з тими, хто плаче!». Людина, яка любить, не залишиться байдужою. Я буквально чиню проху Бога, щоб Він творив у мені те, що було в Христі. Його місія – наша місія.

– Культура насильства – що ви маєте на увазі під цим терміном, кажучи, що вона дуже виражена на пострадянському просторі?

– Це взаємозв'язок світогляду і цінностей, які рухають нашим життям. Це наше буденне життя, яке ми облаштовуємо за певними принципами. У цій культурі наші поняття не поєдналися з релігійним світоглядом. Це розірвані уявлення: у неділю я такий, а в понеділок – зовсім інший. Насильство – це завжди деформація особистості.

– Ви і релігійне насильство маєте на увазі?

– Звичайно. Насильство може бути фізичним, емоційним, ідеологічним і релігійним. А релігійна сфера впливає на всі інші сфери. Так, як ми віримо, ми будемо й думати, як думаємо – так будемо поводитися, як поведимось – те й матимемо у фізичному світі. Це принцип культурної антропології, а також принцип Біблії. Коли людину деформують релігійно, скажімо, пастор-диктатор, обрізуючи будь-які спроби жити дарами духа, вона позбавлена всякого інтересу жити за покликанням. І вона відходить. Її релігійно згвалтували.

– «Сектантський дух» – це ще одне словосполучення, яке ви любите використовувати. Христос просив в Отця дати нам єдність.

Щоб люди побачили в нас любов. У протестантизмі, з перших днів його існування появилось певне «якання» – акцент з духовного християнства був перенесений на знання доктрин. Якщо я правильно вірю – я правильний віруючий. І ми постійно ведемо дебати: хто правильний? У нас богослов'я винятково розумового складу. Протестантизм не несе в собі глибокої духовності. В його історії було кілька коректив, і одна з них – пробудження, пов'язане з п'ятидесятництвом. Ми в протестантизмі прагнемо жити правдою, забуваючи жити в любові. Але ж любов і правда – це різні категорії. Звідси постійний поділ – кожний має рацію. Це я й називаю «сектантським духом».

– Як сьогодні ефективно благовістити, адже церкви скоріше втрачають своїх людей, ніж поповнюються новими.

– Проблема в тому, що ми розділили слова про Бога від життя в Бозі. У пострадянському просторі люди втратили всяку довіру до Церкви. Нам необхідно показати Христа – у наших соціальних програмах, у ставленні до ближніх, показати Христа на ділі. Люди побачать наше трансформоване життя і почнуть задаватися запитаннями. У них появиться бажання жити так само. Перш ніж євангелізувати словами, євангелізуй життям, ділом.

– Багато сьогодні говорять про духовний занепад Європи. Чому це відбувається і чи загрожує це Україні, Росії та іншим державам СНД?

– Переконалися, що загрожує. Уся Європа побудувала систему суспільства на просвіті. А в центрі ідеології просвіти стоїть людина. «Я є, тому що я думаю», «я можу», «я буду»... Це «якання» особливо виражено в Європі. І цей гуманізм виведе нас до антихристиянства. Відповідь в цій ситуації – Церква. Церква, яка повертається в суспільство. Яка стає пророчим голосом в суспільстві.

– 2017 рік – особливий рік для Німеччини і всього світу: ми святкуємо 500-річчя Реформації. У чому має реформуватися Церква, щоб вона могла реформувати суспільство?

– Реформація нам такої Церкви не дала. Реформація – це велике діло. У нас появилось богослов'я, яке допомогло зрозуміти, що Бог милостивий. Появились всі solo – і за це ми вдячні Мартину Лютеру. Але після Лютера 200 років Церква взагалі не займалася місією. І будь-яка місіонерська спроба каралася ледь чи не смертною карою. Тому сьогодні, святкуючи 500 років, важливо дивитися на помилки і на те, що нам Реформація принесла. Для мене святкування Реформації – це двокрапка. Нам не пам'ятники потрібні – нам життя потрібне.

– Україна нині переживає дуже непростий період: багато втратили надію на краще майбутнє. Що Церкві робити, щоб стати відповіддю для суспільства?

– Україні потрібна Церква. Україні не потрібна ще одна політична партія. А Церква – це покликані із світу люди, які беруть на себе відповідальність за мир і за примирення. Роль Церкви полягає не в тому, щоб показати, які небезпечні і страшні агресори, а в тому, щоб протягнути руку тому, хто вбиває, знищує, показати йому дорогу спасіння. Церква – це посланець Божий, посланець зі словом примирення. Я в Україні бачу дуже багато агресії – і для цього є причини. Але Христос не кричав: де справедливість?! Він проклав міст і до тих, хто вбивав і знищував. Те, що відбувається сьогодні в Луганській і Донецькій областях, – план Божий. Якщо Церква побачить цей план, побачить свою роль як агента примирення, вона стане голосом Божим в політичному дискурсі. Не кулі вирішують воєнні конфлікти – їх вирішують миротворці. Дозвольте Церкві бути Церквою – перестаньте грати в політичну партію.

– Психологічній службі Америки 140 років, вона допомагає тим, що постраждали

від стихійних бід, війни, насильства. Чи реально застосувати цей досвід в Україні на державному рівні?

– Я не впевнений, що психологічна служба США настільки успішно працює. У жодній країні я не бачив стільки жертв воєнного насилля, яким ніхто не допоміг. І стільки самогубств, як у Штатах. У деяких країнах ми застосовуємо ефективніший досвід. Наприклад, досвід Норвегії. Там також є проблеми, але психологічна служба ефективна. Нам потрібні два аспекти: державна підтримка – можливості і обов'язки держави перед народом, і приватні ініціативи – відповідальність суспільства. Державні програми допомагають лише частково.

– Що в поведінці людини, яка повертається із зони бойових дій, повинно насторожити? Що свідчить про те, що їй потрібна психологічна підтримка?

– Замкненість, уникнення людей, безпричинна пітливість, хвилювання навіть в спокійній обстановці, втомленість і сонливість – це ознаки травмованої душі.

– Як послужити людям, що повернулися з війни? Що потрібно робити, а що – ні.

– Чого взагалі не можна робити – це показувати пальцем. Так поведуться пацифісти, кажучи: ось так тебе Бог покарав. Ці хлопці пішли на фронт, віддаючи найкраще. Часто вони ідеалісти. Воювати за Батьківщину, захищати свободу... Дати їм любов, показати, що ми з ними, ми їх приймаємо – цю атмосферу вони відчують і, можливо, почнуть відкриватися. Цим хлопцям потрібна не лише сім'я – їм потрібні друзі. Усім пораненим душам потрібна спеціалізована допомога.

– Чи варто примусово вести до психолога людину, що повернулася із зони бойових дій?

– Примусово нікому не допоможеш. Якщо людина повністю втратила себе – пішла в наркотики, пішла в повне зречення, втратила особистість, – безвольну людину можна й примусити, але тільки на певний час. Коли вона скаже: я хочу, щоб мені допомогли, – це буде перший крок в бік допомоги.

– Чому самі лише молитви за людину, що пережила насильство, не допомагають?

– У Бога Свої плани на кожного з нас. Одному Він дає пережити всі проблеми, а іншому – ні. Тому люди приходять, кажуть: ми молилися, покладали руки – нам віри не вистачає... Але справа взагалі не в вірі. Справа в тому, що людину Бог до чогось готує. Якщо нема швидкої відповіді, отже, є терапія, є процес – процес учнівства, підготовки до служіння.

– Чи радите ви публічно говорити про свої проблеми людині, яка пережила насильство? Чи може це їй допомогти?

– Може допомогти, а може й ускладнити ситуацію. Тому до того, як людина приходить до душеопікуна, їй необхідно вирішити проблему сам на сам. А психолог вже розбереться в ситуації. Якщо людина не здатна пережити реакцію людей, то і не можна виходити на публіку з цією проблемою. У наших церквах, особливо в харизматичних колах, люди приходять і признаються, відкриваються, а потім навколо них починаються бурхливі обговорення. Але це не душеопіка – це розривання людини на частини. У такого підходу дуже багато жертв.

– Які поради ви дасте тим, хто хоче допомогти своєму родичу, другові, якому волею долі довелося втікати з окупованих територій, рятуючи своє життя.

– Втративши батьківщину і все найдорожче, людина має право на сльози. Право на горювання. Ці сльози звільнюють. «Шукайте кращого місту своєму», – так написано в Біблії. Ізраїль був звільнений на добро Вавилону – по суті, своїм ворогам. Історія християнської місії повна таких прикладів. Шукайте своє місце там, де ви нині живете.

МАЛИНФЕСТ-2017:

ЯК МОЛОДЬ УЦХВЄ ВІДЗНАЧИЛИ ЮВІЛЕЙ НАЙМАСШТАБНІШОГО МОЛОДІЖНОГО З'ЇЗДУ В УКРАЇНІ

Бути щирим у стосунках, вірним покликанню, мудрим у прийнятті доленосних рішень і не боятися поразок – це лише короткий перелік духовних настанов, які прозвучали для молоді Української Церкви Християн Віри Євангельської (УЦХВЄ) під час XX ювілейного фестивалю Малинфест-2017.

«Справжність, посвячення і помазання – три важливі речі, які проявляються у кризові моменти життя, захоплюють інших і викликають ревність, – наголосив місіонер з Криму Павло Федорук. – Євреї могли ревнувати апостола Павла до язичників, яким він пішов служити. Бог, Який має милувати і любити тільки їх, спасає інших. Ми живемо у час, коли багато фальші, особливо під час кризи. Як ти виглядаєш під час спокуси? Чи викликає твоя віра ревність і захоплення у тих, хто за тобою спостерігає? Твоя справжність – це те, що викликає ревність у людей, які не вірять в Бога, і ніщо так їх не відштовхує, як відсутність цієї якості. Хочеш життя, яким захоплюються інші, – будь справжнім. Ми багато фальшивимо у піснях – співаємо, що підемо, куди б Бог не сказав, але це тільки слова. Наскільки ти справжній, можна перевірити у критичні моменти життя. Будь чесним, не лицемір, не показуй, що все класно, коли це не так. Зовнішня поборність без внутрішнього змісту не має ніякого сенсу. Ви маєте високу планку посвячення Богу. Неглибочке християнство не викликає ревності і поваги. Без цілковитого посвячення Богу не можна отримати Божє помазання для служіння. Помазання – це Божє присутність, яку люди відчувають, зустрічаючись з вами. За це іноді треба заплатити ціну – відмовитися від своїх бажань, зазнати втрат заради Бога».

Молодіжний керівник церкви «Нове життя», координатор Асоціації євангельських студентів Іван Білик продовжив тему про посвячення Богу. За його словами, покликання від Бога не завжди легко розпізнати і не всі готові йти за своїм покликом, особливо, коли на шляху трапляються перешкоди або коли треба відмовлятися від речей, до яких прикипіло серце: «Щоб отримати повне благословення, віддай свого ідола, віддай те, до чого ти прив'язався. Ви нічого не втрачите, а лише набудете вдвічі більше».

Старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Тернопільської області єпископ Віталій Яцюк у своїй проповіді звернув увагу на те, що видимі перемоги не завжди є перемогами, а видимі поразки – не завжди поразки. Світське і християнське розуміння цих понять доволі часто відрізняються: «Місіонери жертвують своїм життям заради Бога, у той час як їхні однолітки успішно будують кар'єру. Для певних людей життя місіонерів може виглядати поразкою, хоча вони є переможцями в душі. Ми всі ведемо двобій з нашими противниками – власними пожадливостями, гріхом і підступами лукавого. Радити можна тоді, коли ти перемагаєш сильнішого суперника, а не слабшого. Перемоги слабшого суперника в бізнесі – це самообман. Йди туди, де сильніші, кращі, і позмагайся там у добрих змінах».

Служитель нагадав слова з Лк. 16:15: «... ви покажете себе праведниками перед людьми, але Бог знає серця ваші, бо те, що високе у людей, то є мерзотою перед Богом». «Перемоги і поразки взаємопов'язані. Буває так, що поразка обертається перемогою, і навпаки. Коли перемога у певній життєвій сфері призвела до гордості – це вже поразка. Пам'ятаймо, що наші перемоги можуть мати згубні

наслідки, а поразки гартують характер».

Відповідальний за відділ освіти УЦХВЄ Віктор Вознюк розповів про етапи духовної віднови. «Не звикайте до Божої благодаті. Коли ми звикаємо, ми не пильнуємо межі між дозволеним і гріхом», – закликав він. Служитель перелічив кілька ознак людини, яка не оновила духом і розумом відповідно до Євангелія: живе фантазіями, безвідповідальна, ігнорує наслідки гріха, не дотримується дисципліни, перебуває у хронічній депресії і залежності від гріха, має спотворений погляд на ціннісні дилеми.

За словами Віктора Вознюка, відносна розуму не є шаблоном – у кожного своя дорога, єдиною спільною рисою є те, що духовне відновлення – це не ментальна перемена, а процес. «Що нам може перешкодити у відновленні? Це думка про незмінність розуму, проблема мрійництва, планування життя на основі пожадливостей, хаос через соцімережі, проблема лінії, гордість та самовпевненість. Кроки до духовного відновлення можна зобразити у вигляді трикутника: правильна інформація, правильне оточення і правильні рішення. По-перше, щоб зростати, ви маєте перебувати в церкві, а не в ізоляції. По-друге, треба мати позитивне мислення, не зіпсоване негативним наріканням. По-третє, ви повинні вміти дати правильну оцінку своїм діям і чітко розрізняти, де правда, а де – омана».

Єпископ Ростислав Мурах у своїй проповіді наголошував на важливості дарів Святого Духа, які підсилюють служіння: «Де черпати внутрішню силу служити і як сучасний християнський молоді вдається зберегти чистоту, віру і святість? Люди, які посвяtilи себе Богу, – кустували смак Неба, відчули Божу благодать, пережили хрещення Святим Духом з ознакою інших мов. Хто хрещений Духом Святим, той пережив і сповнення Духом Святим. Молитва духом сильніша за молитву розумом. Інколи нам настільки тяжко, що ми не можемо висловити зрозумілою мовою, що переживаємо, але Дух заступається за нас. Молитва духа виражає найсильніше. Наскільки ми керуємося Духом Святим, видно за плодами нашого життя. Після сповнення Духом Святим кожна людина переживає духовне оновлення. Вона живе свято, бо хоче знову пережити це сповнення, яке неможливо ні з чим зрівняти».

Бог не покинув Україну у цей складний час, Він влаштовує наші долі – переконаний служитель і один із найбільших підприємців Києва Андрій Мартинов. «Ті, хто є духовними людьми, бачать зміни. Ви – Божє Церква і Божий народ. Бог неодноразово показує, що Він сьогодні з нами. Не впускайте світські цінності у свої серця, інакше ви не зможете почути Бога, не зможете відзиватися на Його заклик. Не треба вихвалитися своїми досягненнями. Дивіться на Христа, Який має тисячу досягнень, але не хизується ними».

Твою повагу до Бога можна визначити за тим, як ти витрачаєш свій час і кошти, зазначив старший пресвітер церков ХВЄ Харківської області єпископ Сергій Циганков: «Якщо ти багато часу приділяєш на

те, як заробити кошти, і мало часу – на молитву, це визначає, які цінності мають для тебе першочергове значення. Проаналізуй, з яким серцем ти жертвуєш. Якщо даєш хліб з сумним серцем, це не матиме ніякого значення – ти втратив і кошти, і Божі нагороди».

Про роботу як про місце служіння і поклоніння Богу говорив відповідальний за молодіжне служіння в Дніпропетровській області Тарас Герасимчук. «І хоч би що ви робили, робіть це від усього серця. Працюйте так, як ніби для Господа, а не для людей. Пам'ятайте, що від Господа ви дістанете вашу частку у спадок як винагороду» (Кол. 3:23-24). Спираючись на ці біблійні слова, служитель звернув увагу, що і місце працевлаштування може стати особливим Божим покликанням: «Йосип став другою людиною у Єгипті після фараона. Його доля була нелегкою – перш ніж зайняти високий чин, він пережив зраду, підставу і в'язницю, але всюди був вірним Богу. Успішні і кмітливі люди завжди будуть в оточенні великих. Цінуйте свою роботу, бо це Божий дар. Проповідуйте Євангеліє не лише словом, але і якісним виконанням своїх обов'язків. Ви не просто прибиральниця, ви – місіонерка-прибиральниця. Ваша робота – це прекрасна природна платформа для надприродної дії Бога».

У сучасному світі християнину нелегко проповідувати, його можуть не сприймати і називати консерватором, зазначив старший пастор церкви Івано-Франківська єпископ Юрій Веремій. «Лукавий намагається придушити Церкву соромом і страхом. Але Господь покликав нас бути сіллю і світлом. Ми повинні поширювати правду Божу в усіх сферах. А це не завжди модно, бо світ диктує свої правила мови, одягу, поведінки. Коли ти кажеш гріху «ні», з тебе сміються. Коли ти розповідаєш про чистоту до шлюбу, тебе не розуміють і не приймають. Якщо людина сама не захоче духовного оновлення, її ніхто не перемінить. Як важливо прийняти істину, коли Бог відкриває її. Я заохочую говорити про особистий вибір, жити чистим життям і не соромитися цього». Служитель назвав дві проблеми, які трапляються серед християн, – матеріалізм і владолубство. Ми іноді настільки дбаємо про власний добробут, що не маємо часу допомогти ближньому. «Усе матеріальне – дочасне, духовне – вічне. Спішіть зробити те, до чого вас покликав Бог. Що б не сталося, будьте вірними до смерті. Щоб зберегти віру до кінця, треба мати християнську мужність. Краще з Христом пливати в час шторму, ніж без Христа – по тихій воді».

«У вашому житті немає випадковостей, Бог продумав усе від початку до кінця», – навічав молоді пастор з Німеччини Лео Франк. Він нагадав життєву історію апостола Павла, який почав своє служіння у 42 роки. І написав 13 послань, здійснив три мандрівки.

Роки до початку його служіння були підготовкою, так званим фундаментом. Він був римським громадянином, жителем

Тарсу, вивчав грецьку культуру, філософію, знав юдейську та грецьку мови. Його виховував начальник синедріону Гамалііл. «Проаналізуй, де ти народився, які у тебе здібності і таланти, яка твоя професія, які контакти ти маєш. Так ти можеш розпізнати своє покликання. Пильнуй, куди Бог тебе поведе. Не буває втраченого часу. Хтось скаже, що Мойсей даремно чекав 40 років, щоб вивести народ з пустелі. Але це був час їхнього очищення і звільнення від рабської ментальності Єгипту. Не біжи поперед Бога, не спіши критикувати інших, але зрозумій, до чого тебе особисто готує Господь. Бог знайде тебе, де б ти не був, як знайшов Давида, Гедеона, Івана Хрестителя», – закликав Лео Франк.

Він нагадав також історію Мартіна Лютера. Його батько хотів, щоб син був юристом, але після двох місяців навчання Мартін вирішив бути монахом. Почав вивчати теологію, став доктором богослов'я. «По суті, він пішов проти волі свого батька. Іноді у покликанні треба робити нестандартні кроки. У Мартіна і Павла була одна спільна риса – заради Бога вони були готові пожертвувати своїми досягненнями», – додав служитель.

Особливим гостем фестивалю був пастор з Мар'їнки Олександр Хомченко, який свого часу провів чотири доби в полоні терористів. За вірності Україні його піддавали фізичним тортурам і тричі виводили на розстріл. 2014 року він був одним з організаторів Молитовного майдану в Донецьку. «Ми молилися у той час, коли місто було перепопнене військовою технікою. Наш молитовний намет чотири рази розбивали. Я постійно йшов туди, як на Голгофу. Вдень вивозив людей з Донбасу, а увечері йшов на Майдан. Як важливо не йти на компроміс зі своєю совістю і залишитися вірним. Богу потрібні вірні люди, а не тільки талановиті».

«Почни діяти – і Бог примножить твій плід. Кожен з нас – камінець у будівлі великої Церкви. Важливо зайняти своє місце і займатися тим, до чого ви покликані, тоді будете щасливі», – порадив учасникам фестивалю служитель Анатолій Безкровний.

Ще він наголосив, що треба уникати лжесмирення, применшуючи свої дари і таланти: «Ви наділені чудесними дарами від Бога. Не відмовляйтеся від того, що пропонує вам Бог. Що раніше

ви почнете Йому служити, то більше плоду принесете».

Фестиваль також відвідав депутат Верховної Ради Павло Унгурян. Він говорив про секуляризм, який охопив багато європейських країн і якому треба протистояти на державному рівні: «Реформація починається з серця. Церква Божє здатна реформувати Україну, запорукою чого є близькі стосунки з Богом. Як сьогодні ми маємо безвізовий режим з Європою, так повинні мати і безвізових місіонерів. Народ, який знає Бога, зміцніє і буде діяти».

Єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко наголосив, що добрі переми починаються з покаяння: «Не будьмо просто «прихожанами», будьмо людьми віри. Ми маємо джерело, якого не має світ. Бережімо те, що дав нам Господь. Оновлення розуму означає зміну певних установок мислення, негативних стереотипів. Не гордіться, але думайте про себе скромно, будьте простими, а не високопирними. Ваші таланти дані не для піднесення над іншими, але для служіння. Будьте щирими і бережіть себе від подвійних стандартів. Вірю, що покоління, яке загартовується у Слові і Душі, стане ефективним каналом змін».

Більшість учасників фестивалю вже не вперше в Малині, проте кожного разу вони їдуть додому з великим натхненням. Особливо ж вражені ті, хто побував тут вперше.

Артем Левківський з Київщини раніше приїздив на фестиваль лише на два-три дні і тільки цього року – на весь тиждень: «Цей час збігається з періодом, коли я прагну духовного оновлення. Усі ці служіння є ідейним продовженням семінарів, які я раніше відвідував. Думаю, це Божий план, щоб у мене сформувався цілісний християнський світогляд, а не окремі його пазлики».

«Мої очікування виправдалися на 100%, навіть перевершилися. Я вже увесь рік в Малині. Кожного разу відчуваю духовне піднесення і зростання. Щороку приїждять досвідчені служителі, і я багато відповідей отримую під час їхніх семінарів. Для мене це чудовий час, про який я ще ні разу не пожалкував», – ділиться враженнями Назар Савчук з с. Оженина Рівненської області.

Павло Федорченко зі Львова каже, що вже втретє в Малині і кожний новий приїзд для нього є духовним трампліном, новою сходинкою у стосунках з Богом. Саме після фестивалю 2011 року він повернувся до Бога і почав ходити до церкви. «Малинфест – це духовна подія року. Цього чекаємо цілий рік, щоб відпочити фізично і духовно. Тут багато знайомств, багато людей, з якими можна славити Бога і вчитися від них».

Катерина Вербицька з Рівненщини захоплена сімейною атмосферою фестивалю: «Тут я відчуваю згуртованість і дружність. Під час ранкових служб і духовних семінарів я отримала відповіді на життєві питання. Також поглибила свої знання про історичні аспекти християнства».

Ірина Наумець.

«МИ НЕ СЕМО ЛЮДЯМ НАДІЮ!»

Киянка Анастасія Тараненко – волонтер корабля Logos Hope місії Operation Mobilization – недавно повернулася в Україну після трирічного плавання. Детальніше про незвичайну місію, пригоди, пережиті під час довгої подорожі, та особисті враження читайте в інтерв'ю Анастасії, яке вона дала журналу «Благовісник».

– Місія Operation Mobilization (OM) не дуже відома в Україні, розкажи про неї.

– Місію заснував у США 1957 року Джордж Веруер, який повернувся до Господа через леді Дороти Клапп. Жінка молилася за нього багато років, а він навіть не знав. Джордж любить жартувати, що вона вивела його в топ у списку Святого Духа. Згодом Дороти надіслала йому Біблію, а ще пізніше він потрапив на зібрання Біллі Грема, де й показався. Він досі живий, займається місіонерством, мандрує по світу, надихає молодь до служіння.

Місія почалася з відвідування Мексики. Ще студентом Джордж зі своїми друзями почав їздити туди. Але згодом його бачення розширилося: у світі це багато країн, де неможливо придбати Біблію і познайомитися з християнами. Зростає кількість його однодумців, сформувалася команда. Почали їздити в Індію, а потім і в інші країни. Сьогодні місія налічує 6800 волонтерів, охоплює служіння понад 110 країн. Вона не належить до жодної деномінації, волонтери представляють різноманітні церкви. Головна ціль – поширення Євангелія та іншої літератури. Ще в атеїстичні часи місіонери підпільно завозили багато книг до Радянської України. Якось Джордж Веруер за місіонерську діяльність навіть був арештований під Вінницею та депортований до Польщі.

– Розкажи, будь ласка, детальніше про діяльність місії у світі (головні цілі, види діяльності, напрямки служіння). Яка специфіка OM порівняно з іншими місіями?

– У кожній країні, де є філії, офіси місії, напрямки дещо відрізняються і залежать від специфічних потреб населення саме тієї місцевості. Загальними цілями є заснування церков, контакти і співпраця з іншими церквами, залучення до служіння молоді, поширення християнської літератури, проекти милосердя... Напевно, майже все, що тільки можна робити для поширення Євангелія, місіонери використовують.

Головне гасло OM – кожна людина на землі має право почути Євангеліє хоча б раз в житті! Місія намагається забезпечити цим правом усіх людей усіма доступними методами, і там, де це можливо, і навіть там, де це не дозволено. Один із специфічних напрямків – корабель Logos Hope.

В Україні місія почала працювати під назвою «Обітниця миру» з 1994 року, на сьогодні має своїх місіонерів у Києві, Рівному, Вінниці, Одесі і Кагарлику. Основні напрямки – праця з молоддю, сиротами, дитячі літні табори, спортивні служіння... Нині місіонери багато працюють з дітьми біженців зі Сходу й Півдня.

– Як стати місіонером OM?

– Ну, почати потрібно, звичайно, зі звернення в OM-Україна, усі координати

є на сайті www.ua.om.org. Якщо ви віруюча людина і є частиною місцевої церкви, то це абсолютно можливо! Щодо інших вимог – володіння англійською на більш-менш розмовному рівні (хоча в процесі дуже швидко вчишся), ну і вік 18+.

– Ти, власне, служила на Logos Hope. Як це – бути волонтером на місіонерському кораблі?

– Я саме закінчила своє трирічне служіння на кораблі. Повернулася додому в травні. Корабельному служінню вже більше 40 років. Це вже четвертий корабель місії (вони змінюють один одного), який почав своє місіонерське плавання у 2009 році. На кораблі близько 400 волонтерів з різних країн світу (десь до 60 країн). Усі вони – віруючі люди. Навіть капітан – волонтер-християнин, який не бере коштів за свою роботу. Ми не просто пасажирки, які займаються євангелізацією, а й персонал корабля. Є п'ять основних відділів – книгарня, кухня, відділ з прибирання, матроський і машинний. Кожний волонтер на другий чи третій рік при потребі може зайняти якусь спеціальну посаду у своєму відділі. Ми забезпечуємо себе самі. Приблизно п'ять днів на тиждень кожен працює у своєму відділі. Один день залишається конкретно для служіння і один – вихідний (його теж можна використати для служіння).

– Фінансово подорож забезпечує місія?

– Коли волонтер їде на корабель (в принципі, як і будь-який місіонер будь-якої місії), він збирає собі фінансову підтримку. Здебільшого, спонсоріє церква, яка його благословляє на це служіння, або, можливо, друзі, які бажають підтримати Божу справу. Є певна сума, необхідна на місяць, вона йде в організацію, і за ці кошти волонтер живе на кораблі. Частина суми може йти на благодійні проекти в портах. Такі великі витрати, як, наприклад, пальне (а це мільйони доларів), звичайно, покриває місія через окремих спонсорів.

– Як саме проекти здійснюють волонтери Logos Hope?

– Корабель мандрує з країни в країну, з порту в порт. Його девіз – нести знання, допомогу та надію народам світу! Чому знання? Тому що корабель – одна з найбільших у світі плаваючих книгарень. На борту – більше 5000 найменувань книжок. Здебільшого це християнська література, але також інша хороша література – освітня, дитяча тощо. Адже в багатьох нерозвинених країнах немає доступу до книжок. Книжки продаються, але набагато дешевше, ніж вони насправді коштують, аби кожна людина, навіть бідна, мала можливість придбати. Крім того, дуже багато

книг просто роздається в школи, дитячі будинки, тюремні бібліотеки. Ще один вид просвітницької діяльності – проведення семінарів, приміром, про торгівлю людьми, про ВІЛ/СНІД і т. д. – особливо у тих країнах, де ця проблематика дуже актуальна, а інформації в населення мало.

Щодо допомоги, то вона здійснюється через різні практичні проекти, наприклад, будівельні чи ремонтні роботи – зокрема у тих місцях, де відбулися катаклізми, стихійні лиха. А ще безкоштовні медичні огляди на простому рівні, як-от офтальмологічне обстеження і надання окулярів людям, які не можуть самі придбати, надаємо стоматологічні послуги. Місія співпрацює в цьому з місцевими клініками. У багатьох країнах серйозною проблемою є брак чистої води, діти гинуть від кишкових інфекцій... Тому місіонери намагаються забезпечити їх водними фільтрами.

І останній напрямок в переліку – насправді найголовніший: Logos Hope – це «слово надії», ми несемо людям надію! Це те, чому ми робимо все згадане вище. Ми всі – християни, ми самі знайшли надію в Ісусі Христі. Який змінив наше життя. І служимо на кораблі, щоб поділитися цією надією з народами. У деяких країнах, де відкриті можливості, проводяться різного роду євангелізації, дитячі програми, вистави... У більш закритих країнах доводиться будувати стосунки по-іншому, представлятися не як місія, а як благодійна організація. Формат діяльності дещо інший, але цілі – ті самі.

– Як і коли ти стала служити на Logos Hope?

– Не можу сказати, що одного дня я прокинулася і раптом вирішила: стану місіонеркою! Це був процес. За спеціальністю я економіст, повернулася до Господа на останньому курсі Київського торговельно-економічного університету. І це вплинуло на моє світосприйняття і цілі – що я хочу далі робити зі своїм життям. Майже одразу почала натрапляти на певні короткострокові місіонерські проекти, поїздки і брати в них участь. Від церкви в мене було служіння в дитбудинку під Києвом. Але Господь підштовхував до роздумів і молитов за інші народи – через Слово, через проповіді, книги. Мене завжди захоплювали такі люди, як Матір Тереза, які самовіддано служили іншим. В якийсь момент я стала шукати в Інтернеті, які є місії, де я можу послужити. Мене турбувала думка, що далеко не всюди у світі люди мають можливість почути Євангеліє так, як в Україні. Натрапила на сайт Logos Hope. І чим більше читала, тим більше відчувала: це те, що мені зараз потрібно. Зв'язалася з українським філіалом і згодом потрапила на корабель.

– Якими були твої обов'язки на кораблі?

– Перші декілька місяців я працювала в кав'ярні. Коли корабель прибуває до порту, люди приходять на борт на різні заходи (театральні, музичні тощо), а також у книгарню. Біля магазину є маленька кав'ярня, де можна випити кави, з'їсти морозива і поспілкуватися. Зазвичай люди дуже відкриті. Сам той факт, що на Logos Hope стільки волонтерів із різних країн світу, викликає багато питань: «А чому ви приїхали аж звідти?», «А чому ви працюєте безкоштовно?». І відразу є нагода для благовісту.

Мені дуже подобалося працювати в кав'ярні, але згодом мене, як людину з досвідом адміністративної роботи, запросили займатися з місцевими волонтерами. А останній рік я була менеджером з персоналу. У нашому випадку це ще й, певною мірою, пастирська праця, адже корабель – це спільнота людей, які, служачи іншим, мають і власні душевні потреби. І необхідно, щоб хтось був поряд у важкі моменти. Я відповідала за дівчат, тобто здійснювала душевну опіку у разі виникнення певних проблем.

– В яких країнах ти побувала?

– За три роки ми побували у 26 країнах. Перші півтора року це була Південно-Східна Азія, починаючи з Південної

Кореї і далі – Японія, Філіппіни, Малайзія, Таїланд, Сінгапур, Тайвань тощо. Потім – Шрі-Ланка і через Індійський океан до Африки. Робили зупинки на Маврикії, на Мадагаскарі. Потім рухалися вздовж східного узбережжя на південь – Танзанія, Мозамбік і т. д. Майже рік минув в Африці, закінчили на західному узбережжі в Гані. Після цього була зупинка на Канарських островах і перетин Атлантики. Далі – Гаяна і Карибський архіпелаг, де дуже багато країн і дуже багато потреб. Хоча люди думають, ніби там тільки пальми, сонце і море. Там я і закінчила свій строк служіння на кораблі. Він пробуде на Карибах до кінця року.

– Тобто Logos Hope плаває навколо світу, так?

– Приблизно так. Але маршрут постійно інший і залежить від багатьох факторів – фінансових, політичних, організаційних. Адже це не так просто – дати місце в доку такому великому кораблю.

– Розкажи детальніше про себе. Які обставини привели тебе в церкву?

– Мені 28 років. Народилася в Києві, але десь половину життя прожила в Маріуполі. Років з 15 почала усвідомлено шукати Бога, задаючись питаннями про сенс життя. Не знайшовши відповідей в ортодоксальній церкві, стала читати книги про різні світові релігії, порівнювати. Та це було марно, все одно залишалося відчуття самотності і пустки. Думала: от, закінчу навчання, знайду роботу, створю сім'ю, народжу дітей... А що далі? Просто смерть – і це все? Роздуми про безцілість існування вводили мене в депресію.

На передостанньому курсі університету мене запросили в літній табір з вивчення англійської мови, організований пресвітеріанською «Церквою великого міста» (м. Київ), до якої я зараз і належу. Там я вперше почула Євангеліє в чистому вигляді. Але найбільше мене вразили стосунки між християнами. І зрозуміла – це і є та атмосфера миру і радості, яку шукала.

– Facebook повідомляє, що в тебе є наречений. Як ви познайомилися?

– Так, ми з Джеремі заручені, наприкінці липня плануємо весілля. Познайомилися в порту острова Маврикії (Індійський океан), звідки він родом. Джеремі служив на попередньому кораблі Doulos декілька років тому. Тож коли Logos Hope прибув на Маврикії, він допомагав у служінні, був перекладачем. Побувши разом в служінні на острові, ми побачили, що у нас дуже схоже бачення і поклонання. Продовжували підтримувати зв'язок, через декілька місяців зрозуміли, що любимо один одного. Він також приїжджав на корабель коли ми були у Намібії. У квітні, коли я закінчила служіння, Джеремі приїхав в Україну познайомитися з моєю сім'єю, церквою, культурою. Ми заручилися у моїй церкві та побували на кількох зібраннях, мотивуючи молодь до служіння.

– Що для тебе місіонерство?

– Багато людей думають, що місіонер – це той, хто поїхав проповідувати Євангеліє в далекі країни, як написано: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Мт. 28:19). Це так. Але вся справа, яку робить Бог, – це місіонерство. Бог – місіонер. І кожен Його послідовник – теж тєю чи іншою мірою місіонер на тому

місці, де він перебуває. У кожного своя місія – чи то у власній сім'ї, чи на навчанні, чи на роботі, чи в селі або місті, чи на краю світу! Я вважаю, що місіонер – це радикальний учень Христа, який шукає Його волі і слухняний їй.

– Найбільш радісний і найважчий момент у твоєму житті й служінні.

– Радісно, звичайно, спостерігати, як життя людей змінюється, коли бачиш плоди праці. Хоча в такому служінні це буває рідко – ми сіємо і пливемо далі, починають інші. Але в такі хвилини відчуваєш себе інструментом у Божих руках.

Найважче, що було, – мабуть, це ситуація в Україні. Буквально через місяці три після початку мого служіння почалася війна на Сході. А мої батьки живуть в Маріуполі. Було дуже важко, особливо коли обстрілювали місто і не було з ними зв'язку. Ти мусиш служити людям, але в цей час не знаєш навіть, чи живі твої рідні... Зрештою, такі моменти роблять тебе сильнішим, вчать більше довіряти Богові. До речі, на кораблі дуже багато молилися за Україну.

– Наведи кілька цікавих історій з твоєї подорожі, моменти особливих Божих дій.

– Був цікавий випадок в Мозамбіку. Пливучи туди, ми знали, що в країні вже кілька років майже немає дощу. Місцеві жителі розповіли, що останні місяці – взагалі засуха. Відповідно у людей гостра нестача води. Навіть нам (а для обслуговування корабля потрібно дуже багато води) привозили воду з сусідньої країни. Але через деякий час через громадянську війну у тому регіоні поставки на корабель припинилися. Води у нас лишилися буквально на півтора дні, тому її використання довелося дуже обмежити. Уся команда почала молитися, і воду нарешті привезли. Але ми продовжували молитися за дощ для тої місцевості. Яскраво пам'ятаю момент, як через кілька днів я сиділа біля вікна, молилася, читала Біблію, і раптом по вікнах – краплі дощу! Усі почали захоплено вигукувати: «Дощ! Дощ!». Він лив безупинно кілька днів. Місцеві казали, що така злива у них – вперше.

Перед прибуттям до Японії також

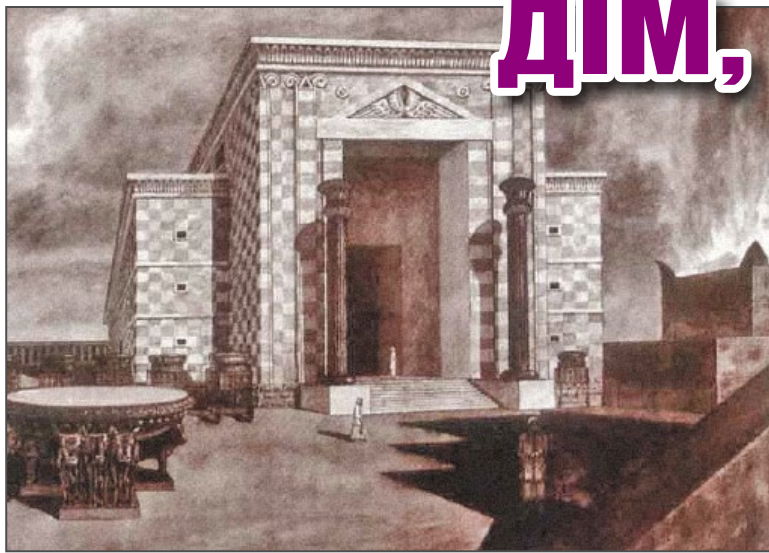
було переживання – щось не спрацювало, і в половині команди не було віз. Завтра вже прибуття, а відкрити не встигли, якесь затримка з документами. Тоді теж молилися, і в останній момент усім відкрили візи. Це такі хвилини, коли бачиш, як молитва може рухати гори.

Незабутні також історії людей, які через служіння Logos Hope знайшли спасіння душі. Особливо в мусульманських країнах, де у них практично не було інших шансів почути про Христа. Наприклад, приходив людина у порт і розповідає, що багато років тому на такому ж кораблі купила якусь книгу, почула Благую Звістку, а тепер ця людина – пастор, і в тому місті утворилися церкви.

– Яка твоя найбільша мрія у земному житті?

– Щоб моя майбутня сім'я служила Богові. Хочеться бачити, як християни палають для Бога. В Україні багато ревної молоді, але загалом Церква спить. Хотілося б, щоб між християнами була єдність. Адже сьогодні чимало розділень, які шкодять Церкві. І щоб світ чув не про окремі місіонерські організації, які щось роблять, а про Церкву Ісуса Христа!

ДІМ, ЯКИЙ ЗБУДУВАВ БОГ

Пам'ятаєте дитячий віршик про дім, який збудував Джек? Про що він? Правильно, про дім, який збудував Джек. У 50 рядках дім цей згадується дев'ять разів. Про що ж тоді сьомий розділ Другої книги Самуїла, де на 29 віршів слово «дім» зустрічається 15 разів? Можна не сумніватися: він – про дім. Про дім, який збудував Бог.

Розділ цей – поворотний пункт священної історії. Віднині всі події в Ізраїлі впритул до хреста Христового будуть сприйматися в контексті цього розділу – у контексті Сіонського заповіту. На цьому тексті ґрунтується Псалом 118, який посідає центральне місце в Біблії і який неодноразово цитували апостоли. З цим розділом поєднані пророцтва Ісаї про молодий Пагінчик із пня Єсеевого (Іс. 11:1) і – Єзекіїля про сухі кості, на яких виросте тіло (Єз. 37). Його ж мали на увазі і сліпий Вартимей, що кричав: «Сину Давидів, – змилуйсь надо мною!» (Мр. 10:47), і натовп, що спочатку змушував Вартимея замовчати (зовсім не за порушення тиші), а невдовзі вже вигукував: «Осанна Сину Давидовому!» Сіонський заповіт – основа, що пов'язує царське право позбавляти і милувати з божественним титулом «Син Давидів».

А почалося все дещо раніше. Після загибелі царя Саула Давид перестав втіати від переслідувань і нарешті оселився в Хевроні, де його, 30-літнього, помазали царем над одним лише племенем Юдиним. Сім з половиною років син Єсеев був правителем автономного царства Юдеї, поки Ізраїлем правило угруповання Авнера, а потім – Іш-Бошет, син Саулів. Але

після довгих воєнних і політичних міжусобиць всі старійшини Ізраїлю пішли до царя в Хеврон і – помазали Давида царем над Ізраїлем (2 Сам. 5:3). Тоді-то пішов цар і люди його на Єрусалим проти евусеян, жителів тієї країни (6), здобули твердиню Сіон (2), і поселився Давид у твердині, і назвав її Давидове місто (9).

Сіон – цитадель Єрусалиму – став резиденцією Давида, помазанця Божого і єдиного царя над всім Божим народом.

Після цього Давид у два етапи переніс в Єрусалим ковчег заповіту, і Господь дав йому відпочити від усіх ворогів його навколо (2 Сам. 7:1). Одне лише непокоїло помазанця: «Подивися, – я сиджу в кедровому домі, а Божий ковчег знаходиться під завісою» (2). Це недобре! Цар насолоджується комфортом в палаці, а Бог прихистився в пошарпаному похідному наметі! Не личить людині, навіть якщо вона – цар, жити в кращих умовах, ніж Бог. Але ж не буде Давид ставити собі юрту посеред столиці? Не збираючись відмовитися від власних вигод, Давид знаходить інший вихід: вирішує побудувати дім для Бога – не гірший за царський.

«Усе, що в серці твоїм, іди й зроби, бо Господь з тобою» (3) – схвалює благочестивий задум царя пророк Натан (хто

він такий і звідки взявся – невідомо, бо це перша згадка про нього в Писанні). З погляду земної мудрості Натан абсолютно має рацію, так само як Іван, що сказав Ісусові: «Я повинен христитись від Тебе, і чи Тобі йти до мене» (Мт. 3:14), чи Петро, коли заявив: «Ти, Господи, митимеш ноги мені?» (Ів. 13:6). «І сталося тієї ночі, і було Господнє слово до Натана, кажучи: «Іди й скажеш до раба Мого, до Давида: Так сказав Господь»: якщо ти думаєш, що в тебе є дім, а в Мене – нема, то ти глибоко помиляєшся. Насправді все зовсім навпаки: будівля, яку ти маєш, – це ще не дім; Божий дім – не намет і навіть не ящик, що в ньому стоїть; Я звезду тобі справжній дім».

Після твоєї смерті «Я поставлю по тобі насіння твоє, що вийде з утроби твоєї, і зміцню його царство. Він збудує дім для Ймення Мого, а Я зміцню престол його царства навіки. Я буду йому за Батька, а він буде Мені за сина» (12-14). А оскільки твій нащадок буде Моїм сином, ми з тобою станемо одним домом, одною сім'єю, і тому «буде певним твій дім та царство твоє аж навіки перед тобою. Престол твій буде міцно стояти аж навіки!» (16).

Нелегко було пророкові зранку гасити монарший ентузіазм, який він же і підігрів. Та все ж «усі ці слова, як усе це видіння» Натан передав Давидові (17), який хоч і був скорий на суд, але Бога боявся і любив. Цар пішов у скінію, «сів перед Господнім лицем та й сказав: «Хто я, Господи Боже, і що мій дім, що Ти привів мене аж сюди?» (18). Благоговійне славослів'я Давида свідчить: він усе зрозумів! Усвідомивши Божу милість, що не піддається людському розумінню, цар перетворюється на раба (він сам так називає себе 12 разів).

Уроки для нас

Навіть найкращі, найблагочестивіші і найпотаємніші наші мрії можуть опинитися поза Божими планами. Не кожна наша ідея про те, як прославити Бога, збігається з Божими планами про те, як прославитися в нас. Зокрема, апостол Павло зі своїми супутниками думав послужити Господу проповіддю в Азії, але Дух Святий не пустив їх туди. Тоді вони

вирішили йти до Вітінії, та їм не дозволив Дух Ісусів. У підсумку апостол опинився в Троаді, на самому краю світу. Перед ним було море, і далі йти було нікуди, принаймні в контексті Павлових уявлень. Але Божий задум виявився іншим – апостолу належало нести світло Доброї Новини в Європу (Дії 16:6-8).

Божі плани щодо нас значно більші і важливіші за наші плани на Бога. Я уявляю, як Бог «повинен» діяти в моєму житті. А в Бога є задум про те, як я маю діяти для Його Царства.

Негативна Божа відповідь на наші молитви не обов'язково засвідчує гріховність наших бажань. Вона говорить про нашу обмеженість. Наміри Давида не були гріховними: він щиро хотів побудувати Божові дім. Запитав би цар потім, чи варто підглядати за чужою дружиною, – відповідь була б очевидною (тому, напевне, і не запитував). Але якщо Бог дає негативну відповідь на цілком законмірне прохання, отже, у Нього на нас інші плани. Ісус тричі просив, щоб жертвна чаша оминула Його. Павло тричі просив звільнити його від набридливої колючки в тілі. Йосип, напевне, неодноразово молився, щоб оминули його лиха, що йшли одне за одним. Врешті-решт, негативна відповідь від Бога – це свідчення того, що Він Бог і Йому вирішувати.

Ми бажаємо досягнень, Бог навчає нас смиренню. Він хоче, щоб ми зубожіли духом, приймаючи Його милість як коштовний подарунок. Нам часто так нелегко прийняти милість. Якби Петра попросили обмити втомлені ноги Ісуса, хіба апостол не кинувся б за тазиком? Але прийняти таку ж послугу від Учителя він виявився не готовим.

Іноді ми, учні Христові, таким захоплено несемо «горде ім'я раба», що не дозволяємо іншим прислужитися нам. Боюся, часом ми не даємо зробити це навіть Богові. Благословляйте інших можливістью благословити вас.

Будівництво Божого дому – не архітектурний проект, а створення сім'ї. Царство Боже – не в проєктах, а в людях (Лк. 20:21). Небесний Отець благодаттю Своєю приймає тих, хто приходить до Нього через віру (Еф. 2:8), щоб Син Божий

був первородним поміж багатьма братами (Рим. 8:29). І Він почав втілювати Свій домобудівний задум задовго до Давида: «Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послуховався та й пішов, не відаючи, куди йде. Вірою він перебував на землі обітованій, як на чужій, і проживав у наметах з Ісаком та Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітниці, бо чекав він міста, що має підвалини, що Бог його Будівничий та Творець» (Євр. 11:8-10).

Божий план – поза часом. Він не залежить від «тут і вже». Бог створює Свій духовний дім, наріжним каменем якого є Христос – Син Давидів. Творить із живого каміння – нас із вами (1 Петр. 4-5). Але, хоч Давид і відіграв у Божому домобудівництві не останню роль, самому йому не дано було побачити плодів. У призначений час все звершиться за волею Божою. Ми часто уподібнюємося до персонажу зі шведської казки, який, з'ївши персик, закопав кісточку, а потім кожного дня викопував її і дивився, чи вона не виросла. Однією з найбільших проблем грандіозної євангелізаційної кампанії, що розгорнулася після розпаду Радянського Союзу, було бажання якомога скоріше одержати плоди.

Ми – Божа сім'я, і ми відповідальні за Його домоволодіння – пригадуєте: «... чоловік, що від'їхав, і залишив свій дім, і дав рабам своїм владу й кожному працю свою, а воротареві звелів пильнувати. Тож пильнують – не знаєте бо, коли приїде пан дому: увечері, чи опівночі, чи як півні співатимуть, чи дарком. Щоб вас не застав, що спите, коли вернеться він несподівано. А що вам Я кажу, те всім Я кажу: Пильнують!» (Мр. 13:34-37). Ми не маємо права розслабитися, ніби вже виконали своє призначення. У Бога є плани на нас. «Нехай кожен нас так уважає, якби служителів Христових і доморядників Божих таємниць; – що це шукається в доморядниках, – щоб кожен був знайдений вірним» (1 Кор. 4:1-2).

Ось список кваліфікаційних вимог до Божих домобудівників. Він складається з одного лише пункту: кожен повинен бути вірним.

Сергій Головін.

НАВІЩО ЧИТАТИ КНИГУ ОВДІЯ?

Як часто ви чуєте в церкві проповіді на Книгу пророка Овдія? Як часто ви звертаєтесь до цього тексту під час домашнього читання Біблії? І чи пам'ятаєте ви, про що вона?

Ієронім правильно підмітив з цього приводу: «Чим коротше, тим трудніше». Найменша книга Старого Заповіту – 21 вірш – вона викликає у сучасних читачів труднощі в розумінні того, що ця книга означає особисто для них.

Завдання пророка – проголосити суд над Едомом і над всіма народами. І це викликає великі суперечки про важливість книги для християнського богослов'я. Деякі дослідники стверджують, що Книга Овдія не представляє великого богословського інтересу і її присутність в каноні можна легко пояснити антидумейською кампанією, яка була в розпалі в першому віці від Різдва Христового. Однак така думка не пояснює величезної праці, яка знадобилася, щоб зберегти цю книгу протягом віків. У ній є щось глибше, значиміше, що пояснює збереження і канонізацію цієї праці і її вплив на віруючих, що не припиняється.

Книга написана в V ст. до нашої ери, коли едомітяни почали звершувати жорстокі набіги на східні і південні території Юдеї. Композиція книги має два великі блоки: пророцтво суду над Едомом (вірші 2-15), де йдеться про покарання і гріх Едома; і пророцтво благополуччя для Сіону і об'єднаного Ізраїлю (вірші 16-21), де мова йде про суд над всіма народами, включаючи Едом, доля якого стає прикладом загального есхатологічного суду над народами.

Пророцтва проти Едома, як і проти інших

народів, призначалися, насамперед, для Ізраїлю. Пророки не подорожували в Едом, щоб висловити свої їдкі докори, та й хто би слухав їх там? Те, що пророки говорили про Едом, слухали – як і було задумано – ізраїльтяни, які оцінювали важливість пророцтва, зберігали й канонізували як Слово Боже.

Коли в книзі говориться про день Господній, є три моменти, що розкриваються через цю подію: Ягве – Бог, Котрий вимагає праведності, в Овдія вона присутна на задньому плані його пророцтв; Ягве – Повелитель неба й землі, Бог всіх народів, ця думка потужно простежується в підтексті, коли Ягве виголошує суд на Едом і народи; але якщо Ягве – Святий і вимагає святості від Свого народу, чому Він дозволяє іншим народам землі чинити злі діла? Як Він може тоді бути Повелителем всіх народів?

І тут Овдій відповідає на це запитання, згадуючи, по-перше, про зло, вчинене Едомом, і, по-друге, об'являючи про прийдешній день Господній: «Як зробив ти, то так і тобі буде зроблено: вернеться на твою голову чин твій!» (вірш 15). Юда в Овдія виступає не лише постраждалим пасивним спостерігачем за звершенням Божого суду, а й безпосереднім виконавцем Божого покарання над Едомом. Після цього суду над всіма народами в день Господній приходить відновлення і відшкодування. «І спасителі прийдуть на гору Сіон, щоб гору Ісава судити, – і царство Господнє настане!» (вірш 21).

Починаючи з метафор, що описують втрати Едома за його злочини проти Ізраїлю, пророк Овдій говорить про день Господній як про час відновлення справедливості і покарання за зраду... День Господній згадується як день, в який постраждають не тільки Едом, а й інші нечестиві народи, тоді як для Ізраїлю настане час процвітання. В Овдія день Господній прямо пов'язується з порушенням норм соціальної справедливості щодо ближнього.

У віршах 8-15 мова йде про день Господній, для якого в наступному контексті вводиться і десять разів повторюється аналог-порівняння – день, в який Едом зрадив Ізраїль. Услід за цим, замикаючи кільцеву конструкцію, знову згадується день Господній... Обидві частини рамки повторюють у зв'язку з днем Господнім мотив відплати за зраду.

Контраст паралелі, проведеної між цими двома днями, породжує вельми сильний за своїм впливом образ заслуженої кари, відновлення зневаженої справедливості, у чому знову розкривається дія соціальної складової концепту.

Яку цінність сьогодні мають роздуми про міжусобну боротьбу між Яковом та Ісавом? Чи адресовані вони лише певним народом у визначеному місці і у визначений час? Якщо це – частина вічного Слова Божого, то воно повинно стосуватися всіх поколінь, незважаючи на його особливу важливість для визначених часів і обставин. Якщо послання адресоване насамперед Ізраїлю, а не Едому, то віруючі сьогодні можуть розглядати його як адресоване їм. У ньому йдеться про ворогів Божого народу і про їх жорстоке й нелюдяне поводження з іншими. Але суд починається з дому Божого. Чим поводження зі своїм братом, подібне до того, як едомітяни обійшлися з Юдеєю, відрізняється від дії поганських народів?

Книга Овдія має велике значення для сучасного віку світського гуманізму. Люди досі нарікають і стогнуть під гнітом несправедливостей цього світу і прагнуть часу, коли все стане, «як воно повинно бути». Це виявляється під час революцій і геополітичних конфліктів, про це розмірковують в освітніх і філософських теоріях. Послання пророка наповнене справедливим обуренням через зрадливо зневажені добросусідські відносини... Бог у пророцтві Овдія показаний гарантом відновлення справедливості і знищення світового зла. Бог обіцяє, що настане день (вірші 19-20), коли Він встановить Своє Царство на землі.

ОДНА З НАЙДІЄВІШИХ МОЛИТОВ, ЯКОЮ МОЖУТЬ МОЛИТИСЯ БАТЬКИ

Історія Маноаха і його дружини відома всім. Вони не могли мати дітей. Очевидно, це було найбільшим смутком в їхньому житті. Одного разу ангел Господній приніс їм добру новину: незабаром в них народиться дитина.

Коли дружина Маноаха повідомила йому новину про майбутнє народження дитини, Маноах негайно зробив те, що роблять багато чоловіків і жінок, коли дізнаються, що незабаром стануть батьками. Він змужнів – змужнів буквально, про що свідчить його перше після цієї новини дійство: він почав молитися! Він попросив Божої опіки!

Усвідомивши, що вони незабаром одержать одне з найбільших благословень у житті, Маноах проголосив найважливішу молитву, якою коли-небудь міг молитися батько: «І благав Маноах Господа та й сказав: «О Господи, – Божий чоловік, що його послав Ти, нехай приїде ще до нас, і нехай нас навчить, що ми зробимо для дитини, що народиться» (Суд. 13:8).

Найсильніша молитва, для будь-кого з батьків, у будь-які часи, – це прохання про те, щоб Бог Своєю рукою повів його і її як батьків. Просіть Бога навчити вас бути добрими батьками.

Батьківська праця досить непроста. На цій дорозі завжди виникатимуть труднощі, в яких ви не будете знати, як поведетися. Ми не можемо – і не повинні – робити це самотужки. (Це одна з причин, чому церква і християнська спільнота мають велику цінність – ми, батьки, проходимо цю дорогу разом). У всіх нас бувають періоди, коли нам потрібно ретельніше молитися за своїх дітей чи за себе як за батьків, але в будь-якому разі молитися ми повинні. Варто скласти для себе розширений список молитов для батьків, але першим у цьому списку має бути прохання: «Дорогий Господи, навчи нас бути батьками!».

А якими молитвами ви молитесь за своїх дітей?

Р. Е.

**Віктор
Котовський**

Продовження. Поч. у № 3-7 (150-154)
за березень-липень 2017 р.

НА ДОБРІЙ ЗЕМЛІ

У першій частині нашого дослідження були запропоновані тексти з Євангелія, уважний аналіз яких дозволив би кожному віруючому визначити, на якому щаблі духовних сходін він перебуває. Ви можете зорієнтуватися, хто ви: «дитина», «отрок», «юнак» чи вже досягли віку «батьків».

Другий момент. Якщо ви повністю довірили своє життя Господеві, то рано чи пізно вам доведеться певне служіння. «Ранги» у служіннях ми пізнали, заглибившись у притчу про блудного сина. Це важливо, але, користуючись лише цими ознаками, буде важко скласти, так би мовити, дорожню мапу, де були б чіткі відмітки, проходячи якими ми могли би дістатися певних вершин.

Саме такий дорожовказ знаходимо у Гал. 5:23 – «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, стриманість». Саме Божою любов – найвища точка, для досягнення якої належить докласти усіх старань у земному житті. «Дбайте про любов», – закликає апостол Павло (1 Кор. 14:1). Слово «дбати» має синоніми «гнатися, прагнути, домагатися», які означають, що придбання Божою любові потребує чималих зусиль і старання. І цілком зрозуміло, що наше сходження має починатися з найнижчого щабля. У нашій методиці таким щаблем є стриманість.

СТРИМАНІСТЬ

Годі й говорити про те, що стриманість потрібна всім людям незалежно від їхніх релігійних поглядів. З особами, які не контролюють свій настрій, важко спілкуватися чи починати якісь справи, тому скрізь цінують ввічливість, врівноваженість, володіння собою. Для віруючого ж стриманість – не просто ознака гарного виховання, але й дуже важливий крок на шляху до досконалості. І тому ворог часто з успіхом маніпулює тими братами і сестрами, котрі не надають цій рисі характеру належної уваги.

Стриманість емоцій та бажань

Лукавий спокушає нас через емоції та бажання. Емоції часто спалахують несподівано, коли виникають для цього причини. Двоє знайомих почали суперечку з приводу якихось політичних подій, ми не можемо утриматися і вступаємо в їхню дискусію; починається популярний серіал – відірватися від телевізора просто немає сили; а як, буває, хочеться похвалитися своїми успіхами, особливо духовними: які одкровення ми мали, як Ісус із нами говорив, як Він нас любить... Ситуації таких безліч, і кожного разу Господь чекає від нас певних зусиль, аби ми вчасно зупинили такого роду бажання.

Емоції, як правило, швидко згасають, якщо їм не піддаватися. Для цього потрібно передусім вміти розрізняти шкідливі емоції й нешкідливі, такі, що засмічують наші душі, і такі, що наповнюють життя багатьма приємними речами, роблять його яскравішим. Особливо підсилюються добрі почуття, коли Бог відкриває наші духовні очі й ми починаємо бачити світ по-іншому. У людей бачимо те, чого не помічали раніше, починаємо глибше розуміти, за що Бог так любить Своє творіння; діти по-справжньому стають для нас Божою нагородою; кожний листок на дереві, кожна квітка випромінюють світло Божої благодаті, що зігриває й нас.

Як почалося падіння Самсона, судді ізраїльського? В епізоді з трупом лева яскраво висвітлюються всі риси характеру цього помазанця: з одного боку – сила від Бога, з другого – абсолютна залежність від своїх шалених пристрастей (Суд. 14:8).

Убитий лев пролежав у куцах кілька днів, що від нього лишилося? Висохлі ребра, де, очевидно, й поселилися бджоли, та шматки догниваючого тіла. Але Самсон не зупинився ні заборона Закону торкатися мертвого, ні сморід розкладання, ні загалом огидне видовище трупа. Йому захотілося меду! Захотілося! І вже ніщо не змогло зупинити назорея.

Інші приклади демонструють нам чоловіків та жінок, глибоко відданих Богові. Вміння володіти своїми емоціями не раз ставало їм у великій пригоді. Під час вигнання Давид потрапив у скрутне становище: у нього скінчився провіант для воїнів, і він звертається до знайомого багатого чоловіка на ймення Навал за допомогою. Той грубо відмовляє. Давид у гніві вирушає, аби помститися цій злій людині, але назустріч виходить Авігаїл, мудра дружина Навала, з подарунками та лагідним словом. І Давид бере себе в руки (1 Сам. 25:34).

Навчившись розрізняти добро та зло навіть у дрібницях, доволі легко протистояти різним дрібним спокусам, що їх підкидає диявол. Значно важче подолати негативні почуття.

Стриманість у почуттях

Почуття – важлива складова людської душі. Тому важко уявити людину, позбавлену переживань. Серце Бога теж повне почуттів: «Бо так Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдиного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Його незбагненна любов, подарована людям через Христа, перевернула всесвіт. Людина ж, у свою чергу, часто демонструє пристрасті, спочатку такі бажані, але які згодом спричиняються до важких проблем.

Яскравий приклад зі Слова Божого – той же Самсон, який, як назорей, мав бути прикладом самозречення та святого життя. Саме нестримні захоплення стали причиною того, що цей суддя не виконав свою місію на землі – визволити народ з-під влади сусідів. Спочатку було кохання з филистимлянкою, потім у полі зору з'являється вродлива блудниця, чарам якої Самсон не спроможний був чинити опір, потім її місце займає облеслива, хитра й підступна Даліла. Її кохання й заволо Самсона у ганебний полон і далі – в обійми смерті (Суд. 14-16).

У житті виникають безліч ситуацій, коли некеровані почуття ставлять людей перед величезними проблемами. Віруюча дівчина похала невіруючого хлопця. Віруючим добре відомо, як ставиться Слово Боже до таких намірів, знала й дівчина, але кохання виявилось сильнішим. Не допомогли ні вмовляння віруючих батьків, ні суворі застереження служителів церкви. Одружилися. Через рік юні пристрасті вгамувалися й постало питання, як жити далі. Назріла велика драма, й вихід був лише один: або їй стати на бік чоловіка й повернутися у грішний світ, або чоловікові покаятись і прилучитися до церкви. Він же про церкву й слухати не хотів. Отож довелося поступатися молодій жінці, аби якось зберегти сім'ю й не лишити без батька малу дитину.

До пастора прийшла молода пара за благословенням на шлюб. Обоє – віруючі, обоє – колишні наркомани, знайомі багато років, разом кололися, разом покалися, разом силою Ісуса Христа звільнилися від страшної залежності. Пастор благословення не дав, звелів ще деякий час подумати. Річ у тому, що дівчина була ВІЛ-інфікована. Численні відвідини лікарів, попередження фахівців про те, що в будь-який момент інфекція може розвинути у повноцінний СНІД, що є величезний ризик появи інфікованих дітей, а також побутова невлаштованість і несхвалення родичів – ніщо не змогло вплинути на бажання хлопця та дівчини створити сім'ю. Ось єдиний аргумент на користь такого рішення: ми віримо, що Бог не допустить нічого страшного і все у нас буде чудово.

Чи мали молоді люди якесь одкровення від Господа? Ні. Чи не сплутали вони віру зі своїм сильним бажанням? І чи не

схожа їхня рішучість на підсвідому спокусу Господа? Мовляв, нам дуже хочеться того-то й того-то, тож Бог мусить зробити це для нас.

Якщо нам здається, що порада прийшла від Бога, істинність її варто перевірити дуже ретельно, і то не раз.

Подальше їхнє життя складалось драматично. У сім'ї народилося троє дітей – двоє здорових, а одна дитина хвора. Сама молода мама вже двічі потрапляла в лікарню у критичному стані, лише молитви родичів та церкви змогли відсунути трагічний кінець. Чи надовго? І яка перспектива у чоловіка, якщо він стане вдівцем?

Дуже непросто в таких ситуаціях давати якісь поради, тим більше, піддавати осуду людей, котрі наважились на такі вчинки, але здорова поміркованість дала б можливість дещо охолонути гарячій пристрасті, допомогла б тверезо зважити всі «за» і «проти», вичекати й лише потім робити рішучий крок.

Інколи братами та сестрами заволодівають почуття, звільнитися від яких, якщо вони не вписуються в християнське життя, буває досить нелегко. Один брат до свого покаання був запеклим любителем полювання. Ставши членом церкви, він не збирався полишати своє хобі – воно давало йому величезне задоволення. Чищення рушниць, підготовка набоїв, ремонт та впорядкування всієї цієї амуніції були натхненною прелюдією до майбутнього походу з друзями-мисливцями на природу.

І ось якось його віруюча дружина дивилася на «священнодійство» чоловіка, а тоді й каже: «Слухай, ось уже скільки років я ніяк не второпаю: що це за розвага у тебе така – позбавляти життя живе творіння?». «Хе! Це ж чоловічий спорт, який же тут гріх може бути? Бог сказав людям: все, що рухається, що живе, нехай буде вам за страву». – «Так, за страву. Якщо я зарізала курку до святкового столу, то гріх не вчинила, а ти вбивав задля розваги. Маєш наголоду від убивства». Чоловік відмахнувся, підкопив своє мисливське знаряддя й побіг до друзів. Правда, з часом до нього все ж дійшов істинний зміст такого хобі, тож він продав свою амуніцію й купив кілька бджолиних сімей на радість усій родині.

Стриманість у розмовах

Слово Боже радить не бути надто гвіркими. «Хто в словах здержливий, той має знання, і розумний той, у кого кров холодна» (Прип. 17:27). У невинній нібито розмові, особливо з невіруючими, та ще й якщо ці невіруючі – наші рідні, обов'язково послизнається, перейдеш на якісь світські теми, втягнешся в проблеми, що їх досить легко можна було б уникнути, припинивши сумнівну бесіду. У сатани завжди напихати ціла низка «болючих» тем: тут вам і податки, і комунальні тарифи, ціни й пенсії, словом, безліч усього, чим заповнене повсякденне життя. Чого тільки варті новини, що їх щодня підносить телебачення: там убили, там пограбували, у якогось водія на трасі від машини відлетіло колесо, десь в Індії священна корова потрапила під авто, а в Росії якийсь чоловік перебрав оковиті й занув у калюжі. Надивившись на те все, так і хочеться вигукнути: «Та невже ж у нас в країні немає нічого доброго, чистого, що не рвало б людям серця». Є, слава

Богу, але грішним світом править сатана, тож і підсудує нам гниль, аби підіграти зло, відчай та ненависть. Блаженний, хто позбувся цього зомбоящика й вільний від тиску безперервних чорних новин.

Щоправда, зовсім без новин не обійтись, та ми ж, віруючі, говоримо лише про духовне. Інколи приблизно отак. Одна хороша сестра зустрічає на дорозі другу хорошу сестру, котра хворіла й пропустила кілька богослужінь. «Ну, що там новенького у нашій благословенній церкві?». – «Та нічого, все добре... От лишень кажуть, що заступник пастора в Америку зібрався». – «Та ви що! Бути цього не може. Хто вам таке сказав!». – «Моя приятелька сказала, я її добре знаю, вона брехати не буде». – «І хто ж стане тепер замість нього?». – «Та хто ж, брат Василь, напевно, кому ж іще». – «Василь? Та як же він буде вести служіння? Він же двох слів зв'язати не може!»... І потекла захоплююча розмова, яка тривала щонайменше годину. І якби хто захотів відділити тут зерно від половини – не зможе. Де правда, де чулки, де плітки, де обмова – один гріх переливається в інший, тягне слабку людину у вир і таки затягне, якщо та вчасно не помітить небезпеку й не вибереться із каламутного потоку на суше, згадавши про стриманість.

Зітхнемо, друзі, бо небагато серед нас тих, хто зовсім вільний від такої слабкості, як нестриманість, та згадаємо застережливі слова Ісуса: «Кажу вам, що за всяке пусте слово, яке скажуть люди, вони дадуть відповідь у день суду» (Мт. 12:36). Якщо уважно придивитися до цієї заповіді, то побачимо, що Ісус говорить не лише про балачки з присмаком гріха, а взагалі про слова, позбавлені духовного сенсу.

«Коли хто говорить, хай говорить, як Божі слова» (1 Петр. 4:11). Звичайно, це не означає, що ми мусимо цитувати уривки зі Слова, але у наших словах не повинно бути жодного дотику до гріха, до якихось пустих жартів. Світ сьогодні пропонує безліч речей, аби молода людина могла розслабитись, отримати задоволення, згаяти час, і у всьому цьому є добре замасковані «слизкі» місця, де віруючий, якщо він недостатньо пильнує за своїм язиком, може впасти. «Не бракує гріха в веломовності» (Прип. 10:19). Якщо забагато говоримемо, обов'язково згрішимо.

Звернімося до Слова Божого – там чітко окреслений перелік тем, де можемо бути цілком вільні. «Накінець, брати, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки справедливе, що тільки любе, що тільки гідне похвали, що тільки чеснота й похвала, – про те думайте» (Фил. 4:8). Звісно ж, про що ми думаємо, про те й будемо говорити. І написано: «... думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі» (Кол. 3:2).

Але... Ось віруючі зібралися і для молитви, дають слово комусь із братів. Той починає говорити. 20 хвилин, 30, 40... Натхнення не полишає брата. Спочатку слухають його уважно, потім починають крутитися на стільцях, приховуючи нудьгу, потім добра половина, прикривши очі, поринає у дрімоту. Молитовний дух відступає...

Якщо уважно дослідити проповіді Ісуса, то побачимо, що вони стислі, компактні й наповнені глибоким смислом.

Не бачимо, щоб Спаситель вдавався до розлогих ліричних відступів, по кілька разів повторював одне й те саме, почавши одну тему, не закінчував і переходив на другу, згодом її теж залишав без належного висновку, говорив ніби Сам для Себе, не звертаючи увагу на присутніх. Ні, Він мав з ними тісний духовний зв'язок, знав їхні думки та наміри. Нерідко проповіді Його були досить тривалі, але ніхто не нудгував, стримуючи позіхання, бо кожне слово потрапляло в серця слухачів, закарбовуючись там навіки. Тому й дійшли до нас святі Євангелія, сповнені золотих слів істини й дивовижно точних деталей тодішніх подій. І неможливо уявити, щоб люди, відійшовши на десяток кроків від місця зустрічі з Учителем, не могли вже пригадати, про що ж говорилося щойно.

Бог не схвалює багатослів'я навіть у молитві. І тут потрібна стриманість, аби не вподібнитися до тих, хто взагалі не знає Бога. «А як молитесь, то не говорите зайвого, як язичники, які думають, що будуть вислухані за свою багатослівність. Не уподібнюйтесь до них, бо Отець ваш знає, що потрібно вам, перш ніж будете просити» (Мт. 6:7). Це слова Ісуса, звернені до Його учнів. А ось що сказав на цю тему ап. Павло: «Безперестанку молюсь!» (1 Сол. 5:17).

То як же нам молитися: коротко чи безперестанку? Протиріччя немає. Ісус говорить про молитву за наші потреби. А про потреби багато говорити не варто, бо вони Богові добре відомі й без нашого лемента. А Павло говорить про інше: про подяку (1 Сол. 2:13), хвалу (Євр. 13:15), поклоніння (Об. 13:8), клопотання за людей (2 Тим. 1:3) тощо.

Стриманість і гнів

Найважче стримувати гнів. Яків пише: «Тому, брати мої любі, нехай кожна людина буде скорою на слухання, повільною на слова, повільною на гнів, бо гнів людини не творить правди Божої» (Як. 1:19). А що ж він творить? Зрозуміло, що неправду, іншим словом, гріх, як і сказано в Еф. 4:26: «Гніваючись, не грішіть». І не лише тому, що коли ми втрачаємо самовладання, це підводить нас під осуд, але й тому, що такий стан нерідко тягне за собою інші гріхи.

Тут, як бачимо, немає жодної шпарини для виправдання можливого обурення, але Ісус, як може здатися на перший погляд, таку можливість допускає: «А Я кажу вам: всякий, хто гнівається на брата свого без причини, підлягає суду» (Мт. 5:22). А якщо причина є? Наприклад, ви щойно купили прекрасне авто, їдете містом, від щастя не відчувачи під собою сидіння, і раптом якийсь невіглас, порушуючи всі правила руху, б'є вас бампером у крило. Вилітає з машини ви, вилітає він і горла не самаовито, що ви самі винні. Як тут стримаєшся? Хіба не можна сказати цьому... поганому хлопцеві просто в очі все, що ви думаєте про таких, як він?

І якщо копнути глибше, то побачимо, що й Ісус сердився, і то не раз... І не лише на Своїх ідейних противників (Мр. 3:5).

«І, зробивши бич із мотузків, Він вигнав усіх із храму, і овець, і волів, а гроші міняльникам розсилав, перевертавши їхні столи» (Ів. 2:15).

Інколи діставалося від Нього й майбутнім великим апостолам (Мт. 17:17). То як же бути нам, простим смертним? Відповідь допомагає знайти апостол Павло, який не раз мав добру нагоду для обурення. Коли він прибув до Афін і побачив це прекрасне місто, то «дух його кипів у ньому» («обурився і дух його в ньому» – з грецького оригіналу), бо місто було переповнене зображеннями ідолів (Дії 17:16).

Таким чином, ми можемо впевнено відділити гнів від духа, яким керує Господь, і гнів звичайний, плотський, той що збуджує в нас сильні душевні емоції. І тут потужною зброєю може стати для нас звичайна стриманість. Ну а далі: «Любов... не поводить нечестно, не дратується, не гнівається... усе покриває... все терпить» (1 Кор. 13:5).

100-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ ВІДЗНАЧИЛА ЦЕРКВА ХВЄ В С. МАШОВІ НА ВОЛИНІ

9 липня 2017 року на подвір'ї молитовного дому християн віри євангельської у селі Машові Волинської області було людно. Тут відзначали столітній ювілей церкви.

А розпочалася церква з проповіді одного чоловіка, жителя цього села Давида Мінчука. Під час Першої світової війни він потрапив до німецького полону, де зустрівся з євангельськими християнами, увірвався та охрестився. А повернувшись додому, став сам проповідувати односельцям. Хтось прислухався, хтось насміхався зі «штунди», а місцевий священик навіть заборонив жителям села спілкуватися з ним. Однак Слово Боже проторувало собі дорогу до сердець людей, і незабаром віруючі родини були не лише у Машеві, але й у навколишніх селах.

З 1926 по 1930-й рік громади активно навідували Іван Зуб-Золотарьов (названий Волинським апостолом), Григорій Федішин, Артур

Бергхольц та інші відомі служителі. Через їхню проповідь люди прийняли науку про хрещення Духом Святим. Бог не тільки хрестив Духом, але й давав духовні дари, люди каюлися, наvertsалися.

У той час разом із пробудженням почали з'являтися і фальшиві вчення (Мурашки, Момотока тощо). Однак здорова наука зберегла церкву від потрясіння. Так само, як допомогла віруючим вистояти у тяжкі роки радянських переслідувань та в часи фашистської окупації.

У 1993 році члени церкви почали будувати молитовний будинок, а в 1997-му святкували його відкриття. Сьогодні служіння пастора у Машеві несе Петро Ткачук. У церкві діють чудовий хор, духовий оркестр, недільна школа.

Вітали ювілярів гості з сусідніх церков, представники місцевої влади, гості з Німеччини. Старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко, проповідуючи на тему: «До волі Христос нас покликав», настановив стояти у свободі, яку одного разу в їхнє життя принесла проповідь Євангелія.

ЯК ВПЛИВАТИ НА ЦЕЙ СВІТ

У Слові Божому є кілька місць, які описують, як Ісус давав особливі доручення тим, хто йшов за Ним. Це були послання не тільки для його тодішніх учнів, але й для нас, сучасних християн, людей, які вирішили йти за Христом.

Бог наділив Своїх дітей здатністю впливати, але не для їхньої особистої вигоди. Християни відповідальні за те, який вплив вони чинять на світ. Бо кожен тим чи іншим чином впливає на когось чи на щось. Наші слова, листи, розмови і навіть звичайна усмішка – усе це має певний вплив на оточення. Натомість висока посада, слава й багатство – далеко не запорука впливовості.

Ісус закликав нас бути світлом і сіллю для цього світу. Бог очікує, що ми будемо використовувати свій вплив, щоб творити Його Царство, допомагати сиротам, бідним, хворим, ізолюваним від суспільства – усім, кому потрібна допомога. Бог спитає з кожного: «Що ти зробив з тим часом, ресурсами і впливом, що Я тобі дав?».

Вплив – це спосіб мислення.

Це зовсім інший погляд на життя. Я починаю з розбудови не свого, але Божого Царства. Я думаю про свою причетність до високих, небесних цілей Божого Царства. І ці цілі стали моїми цілями.

Вплив – це ставлення.

Ставлення, наповнене співчуттям, любов'ю, милосердям і справедливостю, ставлення м'яке, терпляче і добре. А ще – смиренне, щедre і прощаюче.

Вплив – це дія.

Не можна творити Боже Царство без дії. Писання про це говорить так: «Коли ж брат чи сестра будуть нагі і позбавлені денного покорму, а хто-небудь із вас до них скаже: «Ідіть з миром, грійтесь та їжте», та не дасть їм потрібного тілу, – що ж то допоможе?» (Як. 2:15-16).

Біблійний вплив полягає в відповіді на питання: яким чином я можу діяти? У чому необхідно проявити співчуття, любов, милосердя, лагідність і доброту? Де Господь дає мені можливість стати частиною радикальних перемін?

Не думаю, що Мати Тереза мріяла одержати Нобелівську премію або Мартін Лютер планував стати батьком Реформації Церкви. Вони хотіли змінити життя людей на краще. Напевне, саме це й повинно бути нашою метою, і тоді наш вплив буде помітний і – правильний.

Як діють Божі обітниця: Історія Калєва

Після смерті Мойсея Ізраїль очолив його наступник – Ісус Навин. Коли народ перейшов Йордан, то Ісус Навин розподілив території між племенами Ізраїлю.

Ісус Навин мав друга на ім'я Калєв. Вони були знайомі давно, ще з молодості. 40 років тому вони увійшли до числа 12 знаменитих розвідників. Цікаво, що тільки вони принесли позитивні новини, і лише вони з усіх 12 розвідників увійшли в обіцяну землю. І коли Ісус Навин стає вождем, він віддає Калєву частину спадку – місто Хеврон, в якому пізніше, до взяття Єрусалима, буде правити Давид.

На перший погляд, місто Хеврон було добрим подарунком від старого друга. Але не все так просто, як здається.

«А Калєву, синові Єфунеевому, він дав частку серед Юдиних синів, за Господнім наказом до Ісуса, Кір'ят-Арби, батька велетнів, воно – Хеврон. І Калєв повиганяв звідти трьох велетнів: Шешая, і Ахімана, і Таланая, уроджених велетнів» (Єг. 15:13-14).

Коли Калєв отримав у подарунок місто Хеврон, виникла одна проблема – там жили люди... Подарунок був, так би мовити, у сирому вигляді. Калєву треба було йти і завоювати місто самому.

Дуже часто, коли Бог дає нам благословення, Він не підносить їх нам на тарілочці. Інколи доводиться йти і боротися за свої обітниця. Наприклад, якщо Бог дав об'явлення, що ти будеш бізнесменом, ти не можеш сидіти й очікувати, склавши руки.

У місті Хевроні жили не звичайні люди, а велетні. Тому, щоб його завоювати, треба було докласти

величезних зусиль! Стіни цього міста були в два рази вищі за стіни звичайних міст. Будинки, двері і меблі набагато перевищували звичайні розміри. Вулиці і всі офісні споруди були набагато ширші і масштабніші! Велетні, з якими довелося битися Калєву, були вищі за нього майже у два рази. Їхні щити і списи були величезних розмірів, і відповідно, вони фізично були сильнішими.

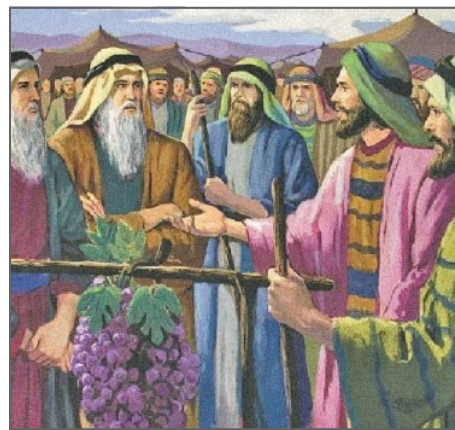
Чим більше твоє благословення, тим товстіші стіни за ним стоять. Чим більше труднощів ти переживаєш, тим більшою буде нагорода!

І нарешті, чому Ісус Навин дав місто Хеврон саме Калєву? Відповідь на це запитання захована в наступних віршах: «Та народ той, що сидить у тім Краї, міцний, а міста укріплені, дуже великі. А також бачили ми там нащадків велетня... А Калєв утихомирював народ перед Мойсеєм та й

сказав: «Конче ввійдемо ми й заволодіємо ним, бо ми справді переможемо його!» (4 М. 13:28, 30).

Ісус Навин знав, що Калєв зможе впоратися. Коли 40 років тому Калєв був розвідником, він вмів дивитися на проблеми з точки зору віри! Тоді, коли більшість з тих, кого Мойсей послав розвідати обіцяну землю, розпускали недобрі чутки і говорили, що неможливо перемогти велетнів, лише Калєв встав і сказав: ми зможемо, тому що з нами Бог!

Багато людей думають, що перед тим, як поблагословити їх, Бог повиганяє всіх велетнів. Але це не завжди так. Дуже часто від нас залежить, зможемо ми одержати свою обітницю чи ні.

ІСТОРІЯ РОЗЧАРОВАНОГО МІСІОНЕРА

Місіонери Генрі Моррісон і його дружина 40 років провели в Африці, проповідуючи Слово Боже різним диким племенам. І хоча результати їх праці не були супермасштабними, вони цілком були посвячені своїй місії. В Африці вони відкривали нові церкви, служили хворим і допомагали бідним.

І ось на схилі літ сім'я Моррісонів вирішила повернутися додому, в Америку. По дорозі, коли вони пливли на кораблі, до Генрі почало підкрадатися розчарування. Одного дня, перебуваючи в пригніченому стані, він сказав дружині: «Щось не так з нашим служінням... Чому ми стільки років служили Богові, але ніхто по-справжньому не оцінив нашу працю... Може, це тому, що результати нашого служіння не такі масштабні, як у знаменитого Девіда Лівінгстона? Після багатьох років служіння у нас нема ні фінансів на проживання, ні заробленої пенсії,

наше здоров'я підірване, і в нас навіть нема свого дому!».

Коли корабель, на якому вони пливли, почав заходити в гавань Нью-Йорка, то місіонери були здивовані тим, який сюрприз їх очікував! Ще здалеку вони побачили спеціально зведену платформу, на якій стояв духовий оркестр, і тисячі людей розмахували прапорами, зустрічаючи їх прибуття.

У Генрі миттєво піднявся настрій, і він сказав дружині: «Ми не забути! Ми думали, що нікому не потрібні, що ніхто про нас не згадає, але подивися, який прийом влаштувало нам місто!».

Але раптом захоплення Генрі згасло, коли він побачив, що з верхньої

палуби в оточенні охорони сходить президент Теодор Рузвельт, який перебував в Африці на полюванні і тепер повертався на тому ж кораблі додому. Коли президент зійшов на землю, заграв оркестр, залунали бурхливі оплески, і тисячі людей, розмахуючи прапорами, раділи його прибуттю.

Розчарування Генрі стало ще більшим, ніж до цього. У пригніченому стані він разом з дружиною непомітно зійшов з палуби, обійшов радичний натовп і направився в невеличку квартиру, яку надала їм християнська місія. Розлакувавши свої речі в старій і брудній кімнаті, Генрі сказав дружині: «Це несправедливо!

Ніхто не оцінив нашу 40-річну працю. Бог, напевне, забув про нас!».

І тут дружина сказала: «Генрі, а чому б тобі не усамітнитися і не задати всі свої запитання Богові?». Генрі вирішив послухатися поради і зачинився в спальні для молитви. Не минуло й десяти хвилин, як він зайшов до кімнати з сяючим обличчям.

– Що сталося? – запитала дружина.

– Я розповів Богові про те, що в мене на серці. Я сказав Йому, що відчуваю гіркоту, тому що того чоловіка, який повертався з полювання, зустрічав великий натовп людей. А коли я, прослухавши Йому 40 років в іншій країні, повернувся додому, то ніхто нас навіть не зустрів... І тут я раптом відчув, що хтось поклав руку на моє плече і тихо сказав: «Ти ще не вдома...»

Без сумніву, коли Генрі відійшов додому на небеса, там його зустріли спасенні через його служіння люди. І кожний з тих, хто сьогодні вірно служить Богові, хоча їх праця на землі, на перший погляд, і не оцінена гідно, прийшовши на небеса, почує слова: «Ласкаво просимо додому!».

З ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ ЧИСЛО МУЧЕНИКІВ-ХРИСТІЯН СЯГАЄ 100 ТИСЯЧ НА РІК

Щонайменше у 25 країнах світу християни піддаються серйозним утискам в різній формі – від відвертої дискримінації до тюремного ув'язнення і вбивств.

Більша частина насильницьких смертей припадає на країни, де сповідують іслам. Через три роки після «арабської весни» вороже ставлення мусульманського світу до християн помітно посилювалося. У 2013 році почалися відверті бойові дії проти християн в Сирії і Центральноафриканській Республіці. Християнство – найбільш переслідувана релігія світу, особливо там, де християни перебувають в меншості.

Пакистанські християни живуть в нетрях і виконують роботу, якою гідують мусульмани. В Єгипті після падіння Мубарака посилювалося вороже ставлення до християн-коптів, а скинення Мурсі окрило антихристиянську пропаганду: коптів ототожнюють з пучи-стами. У Сирії християнська меншість опинилася між двох вогнів. У Саудівській Аравії виявлення розп'яття або Біблії карається депортацією (для іноземців) чи суворими карами (для місцевих жителів). У Судані режим посилює репресії щодо християнської меншості. Найбільша кількість вбитих християн – у Конго, де триває міжнародний і політичний конфлікт.

АВС.

АУТИЗМ – НЕ ВИРОК

8-10 вересня 2017 року в молитовно-оздоровчому центрі «Фавор» (м. Радомишль Житомирської обл.) відбудеться Міжнародна міжконфесійна конференція для батьків дітей з аутизмом та фахівців, які працюють у цій сфері.

Його учасниками зможуть стати всі, хто певною мірою стикається з проблемою реабілітації та адаптації особливих дітей.

Спікери конференції – досвідчені фахівці та служителі зі всього світу. Протягом трьох днів вони будуть ділитися своїми знаннями та досвідом у різних сферах життя особливих дітей і їх батьків.

З ПИТАНЬ РЕЄСТРАЦІЇ ЗВЕРТАЙТЕСЯ:

моб. тел. (098) 22-87-471, Ліда
e-mail: kibukievich.ika@i.ua